

INTERESES PĀRI VISAM – KURU UN KĀDAS?

Pirms mēneša Latvijas sabiedriskajā telpā parādījās ziņa, ka mediju uzņēmums "MTG TV Latvia" ir atstādinājis raidījuma "Hokeja studijas" vadītāju, sporta žurnālistu Armandu Puči no Kontinentālās hokeja līgas (KHL) kluba Rīgas "Dinamo" spēļu komentēšanas. "MTG TV Latvia" šādu lēmumu pieņēmis pēc tam, kad saņēmis paziņojumu no KHL biroja Maskavā par nepieciešamību pārtraukt

sadarbību ar Puči, citādi KHL vadība neslēgšot sadarbības līgumu par KHL pārraidēm.

Armanda Pučes kolēģis kanāla TV6 sporta raidījumā "Overtime TV" Valdis Valters mikroblogošanas vietnē "Twitter" rakstīja: "Gada lielākais sviests – Armands Puče tiek atstādināts no hokeja studijas par to, kā kritizēja [Rīgas "Dinamo" padomes priekšsēdētāju [Juri] Savicki..."

KAS SLĒPJAS AIZ DAŽĀDĀM MASKĀM?

Saruna ar publicistu, sporta žurnālistu Armandu Puči

NEĒRTS VIETĒJIEM

DDD: Man tas bija pārsteigums, jo neatceros neko pasaulī saticinošu, ko tu būtu pateicis, lai tevi vajadzētu atstādināt no KHL hokeja spēļu komentēšanas. Kam tu traucēji, ko tādu bīstamu pateici?

Armands Puče: Šajā stāstā hokeja ir maz. Es pat brīnos, ka šāds lēmums tika pieņemts tikai tagad, jo KHL spēles komentēju jau astoņus deviņus gadus – jau sen varēja tikt vaļā no tik neērta cilvēka kā es.

Viņiem liekas, ka tādā veidā var ar mani izrēķināties. Bet šie cilvēki nesaprot, ka manu pārliecību tas nemaina. Vienalga, vai esmu hokeja studijās vai ne. Viņi ir seklī savā izpratnē par to, kā cilvēks ir būvēts, kāda ir viņa izturēšanās, kāda ir viņa zināšanu bāze, kāds ir viņa redzesloks

u.tml. Viņiem liekas – ja jau neļaus kādam būt pie hokeja, tad viņš ir likvidēts. Nu, smieklīgi.

Bet kopumā jau tas viss ir ļoti labi. Es nevarētu vēlēties labāku veidu, kā vēlreiz aktualizēt šo stāstu par cilvēkiem, kas dzīvo mūsu valstī un uzvedas augstprātīgi politiskajā vidē.

DDD: Kam tad esi uzkāpis uz varžacīm?

A.P.: Esmu neērts ne jau Maskavai, bet cilvēkiem, kas strādā Latvijā, kas politisko tehnoloģiju ir veidojuši pirms divdesmit gadiem un turpina to veidot joprojām. Protams, šo cilvēku personiskās īpašības ir tādas, lai nespētu pieņemt, ka es tik atklāti – atsevišķos gadījumos pat pārāk atklāti – runāju par lietām, kuras cilvēkiem ir jāzina. Tas ir stāsts par to, kā Latvijā tiek ietekmēts politiskais process. Pirmajā mirklī tas var šķist nevainīgi, bet,

slēpjoties aiz dažādām maskām – aiz sporta, aiz mistiskiem fondiem, izklaidējošās un nopietnās mūzikas izpildītājiem, aiz labdarības, aiz mecenātisma – tiek ietekmēta mūsu visu dzīve. Tas cilvēkiem ir jāzina!

POLITISKĀS MARIONETES

DDD: Tas ir vispārīgs situācijas raksturojums. Vai vari minēt kādu konkrētu piemēru? Kuriem cilvēkiem traucēji? Ko tava klātbūtne neļāva īstenot? Domājot šiem cilvēkiem tāpat ir zināms, ka lustrācija nav notikusi, ka kuram katram no ielas neļautu vadīt Krievijas gāzes kompāniju Latvijā, ka kurš katrs Atmosas laikā netika pie valsts varas. Ko vēl nezināmu tu mēģināji atklāt, kādēļ vajadzēja tevi atlaist?

LATVIETIS BIJA TIK AKLS, KA NOGULĒJA, NEPAMANĪJA TO, KAS PIRMS KARA NOTIKA PADOMJU IMPĒRIJĀ – TĀ STĀVĒJA JAU RINDĀ UZ MUMS UN PRIECĀJĀS, KA LATVIETIS IR TIK AKLS. PADOMJU LAIKI TIEŠĀM IR TIE LAIKI, KO VISĀS DZĪVES SFĒRĀS VAJAG RAVĒT ĀRĀ LĪDZ SAKNEI.

Turpinājums 4. lpp.

KAS NOZAGA MŪSU KULTŪRU?

Nikomeds

Mediju eksperts Dr. Teds Bayers (Ted Baehr) un leģendārais mūziķis Pets Būns (Pat Boone) savā grāmatā "Kultūrgudra ģimene. Kristīgo vērtību aizstāvība masu mediju pasaulē" aicina laudis aizsargāt savus bērnus no mūsdienu ASV kultūras toksiskā iespaida.

Grāmatas 10. nodaļā, kuras pārstāstījums šeit lasāms, īsi un saprotami apskatīta kultūrmarksisma vēsture – to ir svarīgi zināt ne vien kristiešiem, bet arī visiem, kam rūp sava garīgā veselība un savas latviskās identitātes nosargāšana.

Kaut kad pēdējā pusgadsimta

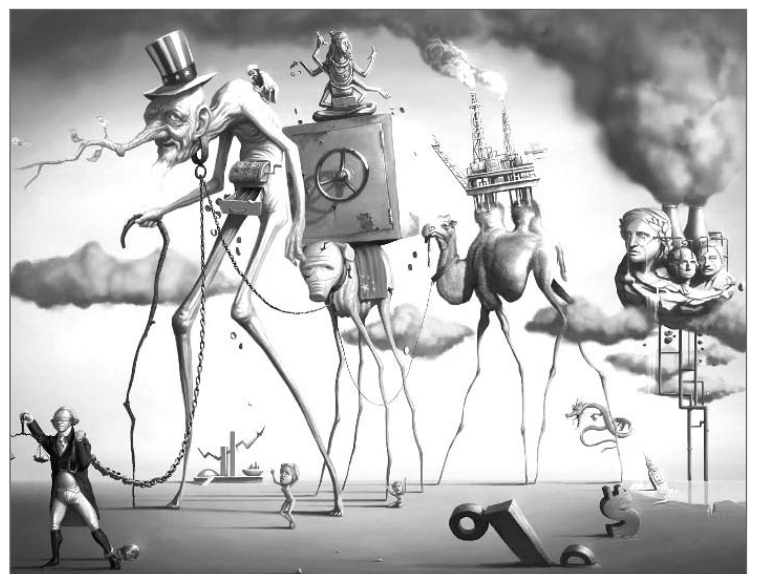
laikā kāds ir nozādzis mūsu kultūru. Vēl tikai pirms 50 gadiem Amerika bija lieliska zeme. Tā bija droša, piedienīga un pieklājīga. Bērni ieguva labu izglītību arī publiskajās skolās. Vidusšķiras ģimenes bija pietiekami nodrošinātas, lai māmiņas varētu palikt mājās ar bērniem. TV raidījumi atspoguļoja tradicionālās vērtības.

Nu Rietumi ir kļuvuši par nejauku vietu – tik ļoti atšķirīgu no agrākiem laikiem. Vai tas tā vienkārši "gadījās"? Kas notika, ja Rietumu tradicionālā kultūra, kam bija daudzu paaudžu dziļas saknes, šī laikā tika aizvietota ar ideoloģiju? Lai saprastu, kurš nozaga šo kultūru, mums jāapskata "politikorektuma" vēsture.

AGRĪNĀ MARKSISMA TEORIJA

Pirms Pirmā pasaules kara marksistiskā teorija paredzēja – ja Eiropā kādreiz izceltos karš, strādnieku šķira katrā Eiropas valstī raisītu sacelšanos, gāztu savu valdību un izveidotu jaunu, komunistisku Eiropu. Bet tad, kad izcēlās karš, tā nenotika. Katrā Eiropas valstī strādnieki kopā ar citiem pilsoņiem cīnījās pret savas valsts ienaidniekiem. Visbeidzot, 1917. gadā Krievijā notika komunistu revolūcija. Bet mēģinājumi izplatīt šo revolūciju uz citām valstīm neizdevās, jo strādnieki to neatbalstīja.

Turpinājums 7. lpp.

***

Es nāku, es esmu, es eju,
Šis dzejolis ir Mūžības seja,
Es nāku, es esmu, es eju,
Ši ir Dieva Godības leja,
Es nāku, es esmu, es eju,
Ši ir Visuma labības sēja,
Es nāku, es esmu, es eju,
Uz Zemi mēs šoreiz ejam,
Es nāku, es esmu, es eju,
Kur tālāk mēs tagad iesim?
Es nāku, es esmu, es eju,
Šis ir ceļojums pa Mūžīgo eju,
Vai tas reiz beigsies, to pateiks tik Dievišķā seja.

Guntis

ZEM DĀMOKLA ZOBENA

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Kopš Krievija iebruka sev brālīgajā Ukrainā, arī Latvijas valdība beidzot saprata, ka valsts aizsardzība jāizsludina par prioritāti. Tomēr vismaz pagaidām šajā jomā strauja virzība nav pamanāma. Profesionālo karavīru skaits – pieci tūkstoši – vēl arvien nav palielināts. Arī obligātais iesaukums nav ieviests. Bruņojuma ziņā turpinām atpalikt gan no Igaunijas, gan no Lietuvas.

Par mūsu drošību pašlaik lielā mērā gādā NATO. Taču nevajadzētu aizmirst, ka Dievs sargā tikai tos, kas paši sargājas.

Der atcerēties, ka latvieši prata aizstāvēt savu valsti tās pirmsākumos, kad tautsaimniecība bija karā sagrauta un valdīja vispārēja nabadzība. 1920. gadā Latvija tomēr spēja uzturēt 53 tūkstošus vīru lielu armiju.

IEKŠĒJIE DRAUDI MŪSU VALSTĪ NAV RADUŠIES NO ZILA GAISA. PAR ŠO DRAUDU PASTĀVĒŠANU ATBILDĪBA JĀUZŅEMAS MŪSU MAZDŪŠĪGAJIEM VARNEŠIEM, KURI BAIDĀS LIKVIDĒT OKUPĀCIJAS SEKAS.

Blakus ārējai drošībai tikpat nozīmīga ir iekšējā drošība. Ulmaņlaiku politiķi prata sekmīgi līdzsvarot iekšpolitisko stāvokli. Toreiz mazākumtautības naidu necēla, kopienas neveidoja. Toties tagad iekšpolitiskā sistēma ir apdraudota. Izveidojusies agresīva krievvalodīgo kopiena, kas darbojas pret latviskas Latvijas valsts izveidi.

Referendums par krievu kā valsts valodu apliecināja, ka ceturtdaļa pilsoņu vērsās pret Satversmi. Šī pati ceturtdaļa Saeimas un pašvaldību vēlēšanās balsoja tikai par promaskaviskām partijām. Līdz ar to valstī tiek izjaukta demokrātiskā vēlēšanu sistēma. Pastāv tikai etniskais balsojums. Šajā ziņā Latvija ir kļuvusi par balto zvirbuli Eiropas Savienībā.

Aptaujas liecina, ka divas trešdaļas krievvalodīgo atbalsta Krimas okupāciju un samierinās ar to, ka Krievija iebrūk arī Latvijā. Būtībā tā ir situācija, kad vīrs Latvijas pacelts Dāmokla zobens.

Iekšējie draudi mūsu valstī nav radušies no zila gaisa. Par šo draudu pastāvēšanu atbildība jāuzņemas mūsu mazdūšīgajiem varnešiem, kuri baidās likvidēt okupācijas sekas. Par rupju kļūdu jāatzīst vieglprātīgā pilsonības izdāļšana tiem migrantiem, kas dzīvo Krievijas informācijas telpā un nīst Latvijā.

Mūsu varneši gadiem ilgi runā par sabiedrības saliedēšanu – integrāciju. Diemžēl tas viss ir tikai tāds aizsegs nekā nedarišanai. Nacionālā un patriotiskā audzināšana pie mums ir nulles līmenī. Nodzīvots pat tiktāl, ka prāva daļa neatbalsta savu valsti. Kādā aptaujā konstatēts, ka putiniešu iebrukuma gadījumā aktīvi pretotos tikai 40% latviešu.

Būtībā tas ir jautājums par valsts pastāvēšanu. Ja nācijai pietrūks patriotisko jūtu, tad valsts agrāk vai vēlāk pārstās eksistēt.

MANS REDZĒJUMS

Saeimā mēs nevēlam deputātus, kuri pārstāvētu tikai savu novadu, pilsētu vai pagastu. Deputātiem ir jābūt interesētiem par valsts interesēm pirmkārt. Jāaizstāv sava valoda, tautas paražas, tās svētki, dzīves veidošana un jāatceļ aplamības likumus. Arī tiesnešiem, iztiesājot prāvas, būtu jānorāda par likumu nepilnībām un to pieņemšanu vienas vai otras grupas interesēs.

Deputātu vēlēšanu listēs būtu jāieraksta visi deputātu kandidāti, kādi ir izvirzīti visos novados. Tas dotu iespēju katram izvērtēt sev zināmos deputātus un tos atzīmēt ar "plus" vai "minus" zīmi.

Saeimas deputāti pārstāv Latvijas valsti, nevis novadu, pagastu vai kādu tautību un valodu.

Ar cieņu
Kārlis Aplokš

IEMĪLĒT PATIESĪBU

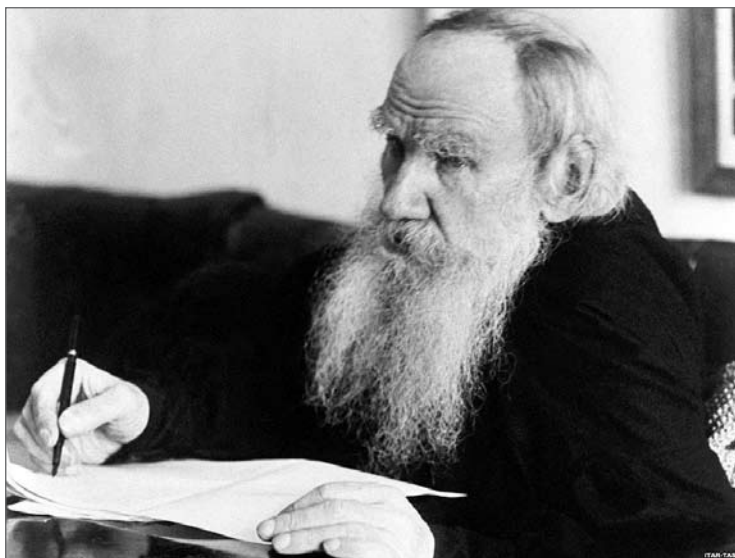
1901. gada 24. februārī Pareizticīgo baznīcas Sinodes oficiālajā laikrakstā tika publicēts "Visusvētās Sinodes 1901. gada 20.–22. februāra lēmums Nr. 557 ar vēstījumu uzticīgajiem Pareizticīgās grieķu-krievu Baznīcas bērniem par grāfu Ļevu Tolstoju". Tajā bija norādīts, ka Ļevs Tolstojs var atgriezties Baznīcā tikai tadā gadījumā, ja nožēlos grēkus. "Atbildē sinodei" rakstnieks apstiprināja savu nošķiršanos no Baznīcas un nosauca lēmumu par "nelikumīgu un tīši divdomīgu".

Publicējot izcilā rakstnieka Ļeva Tolstoja atbildi Pareizticīgo baznīcai, vēlamies, lai mūsu lasītāji aizdomājas, vai katoļu un luterāņu baznīcās nav tikpat daudz melu kā pareizticīgajā? Vai Latvijas baznīckungi ir vai nav nodevīgi pret latviešu tautu, ja nepieprasa latviešu ārējo ienaidnieku – kolonistu (nepilsoņu) – izraidīšanu no Latvijas?

Svētā Valdošā sinode, kurai Ļevs Tolstojs adresē savu vēstuli, tolaik bija viena no augstākajām valsts varas institūcijām Krievijas impērijā. Tai bija (un arī tagad ir) milzu vara, tā pārzināja Krievijas Pareizticīgo Baznīcas lietas: apstiprināja vai atlaida Baznīcas amatpersonas, skaidroja ticības dogmas, pārvaldīja Baznīcas ipašumus, kontrolēja Baznīcas cietumus, cenzūru u.tml. Sinodes locekļus iecēla pats imperators. Protams, Ļevs Tolstojs uzsāka cīņu ar spēcīgu pretinieku. Pareizticīgo baznīca vēl joprojām viņam to nav piedevusi, kas nozīmē, ka neko nav sapratusi un Ļeva Tolstoja rakstītais ir aktuāls arī mūsdienās, jo parāda šīs institūcijas melīgo iedabu.

ĻEVS TOLSTOJS: BAZNĪCA ZAIMO DIEVU

Atbilde uz sinodes 20.–22. februāra lēmumu un ar to saistītām vēstulēm, kuras esmu saņēmis

Es nevēlējos sākumā atbildēt uz sinodes lēmumu par mani, bet šis lēmums izsauca ļoti daudz vēstules, kurās man nepazīstami korespondenti: vieni mani nopel par to, ka es noliedzu to, ko es nenoliedzu, citi mani cenšas pārliecināt par to, kam es nekad neesmu pārstājis ticēt, trešie pauž vienprātību ar mani, kas diez vai patiesībā pastāv, un līdzjūtību, uz ko man tik tikko ir tiesības. Un es nolēmu atbildēt gan uz pašu lēmumu, norādot uz to, kas tajā nav patiess, gan uz man nepazīstamo vēstūļu autoru vērsanos pie manis. Sinodes lēmumam vispār ir daudz trūkumu. Tas ir nelikumīgs vai tīšuprāt divdomīgs; tas ir patvaļīgs, nepamatots, nepatiess, kā arī tas satur melus un kūda uz sliktām jūtām un rīcību.

Tas ir nelikumīgs vai tīšuprāt divdomīgs, jo – ja tam ir jābūt lēmumam par nošķiršanu no baznīcas, tad tas neatbilst tiem baznīcas noteikumiem, saskaņā ar kuriem var izteikt tādu atšķiršanu. Ja tas ir paziņojums par to, ka tas, kurš netic baznīcai un tās dogmatiem, nepieder pie baznīcas, tad tas ir pats par sevi saprotams – un šādam paziņojumam nevar būt nekāda cita mērķa kā vienīgi tas, lai, izslēgšanai no baznīcas būtībā nepastāvēt, tā liktos tāda, kas patiesībā arī ir

notikusi, jo tā tas tika saprasts.

Tas ir patvaļīgs, jo vaino tikai mani vienu neticībā visos punktos, kas izcelti lēmumā, bet vienlaikus ne tikai daudzi, bet gandrīz visi izglītotie cilvēki Krievijā ir tadā pašā veidā neticīgi, ko nemitīgi paužuši un pauž to gan sarunās, gan periodikā, gan brošūrās un grāmatās.

Tas ir nepamatots, jo par galveno iemeslu uzrāda manas cilvēkus pavedinošās viltus mācības plašo izplatību. Turpretī man ir labi zināms, ka cilvēku, kuri piekrit maniem uzskatiem, ir labi, ja kāds simts, un manu rakstu par reliģijas tēmu izplatība, pateicoties cenzūrai, ir tik niecīga, ka lielākajai daļai cilvēku, kas izlasījuši sinodes lēmumu, nav ne mazākās sajēgas par to, ko es esmu rakstījis par reliģiju, kā tas ir labi redzams no vēstulēm, kuras esmu saņēmis.

Tas satur klaju nepatiesību, apgalvojot, ka no baznīcas puses vairākkārt ir veikti bezcerīgi mēģinājumi vest mani pie prāta, kaut gan nekas tāds nekad nav noticis.

Tas satur sevi to, ko juridiskajā valodā sauc par neslavas celšanu, tā kā tajā ietverti nepatiesi un pret mani vērsti kaitnieciski apgalvojumi.

Tas, visbeidzot, kūda uz sliktām jūtām un rīcību, jo izsauca, kā to jau varēja gaidīt, neizgli-

totos un nedomājošos cilvēkus dusmas un nicinājumu pret mani, kas pāraug draudos ar nāvi, izteiktos manis saņemtajās vēstulēs. "Tagad tu esi nolādēts un pēc nāves dosies izciest mūžīgas mokas, un nosprāgsi kā suns... nolādētais tu, vecais velns... lai lāsts par tevi," raksta viens. Kāds cits pārmet valdībai, ka es vēl neesmu ieslēgts klosterī, un pārpludina vēstuli ar lamām. Trešais raksta: "Ja valdība neaizvāks tevi – mēs paši piespiedīsim tevi apklust," – vēstule beidzas ar lāstiem. "Lai iznīcinātu tevi, nelieti," raksta ceturtais, "man atradīsies līdzekļi..." Seko nepiedienīgi lamavārdi.

Kopš sinodes lēmuma tāda pašā naida izpausmju pazīmes es izjūtu arī, satiekoties ar dažiem cilvēkiem. Tajā pašā 25. februārī, kad tika nopublicēts lēmums, es, ejot pa laukumu, dzirdēju pret sevi vērstus vārdus: "Lūk, velns cilvēka paskatā!" – un, ja pūlis būtu lielāks, ļoti iespējams, mani būtu piekāvuši tāpat, kā piekāva pirms dažiem gadiem cilvēku pie Panteleimona kapelas.

Tādējādi sinodes lēmums vispār ir ļoti slikts. Tas, ka lēmuma beigās ir teikts, ka personas, kas to parakstījušas, aizlūdz, lai es kļūtu tāds pats kā viņi, nepadara to labāku.

Tas tā vispārīgi. Detaļās šis lēmums ir netaisns šādu iemeslu dēļ. Lēmumā ir teikts: pasaulē slavens rakstnieks, dzimis krievs, kristīts un audzināts pareizticībā, grāfs Tolstojs, sava gara lepnuma kārdināts, nekaunīgi sacēlās pret Dievu un pret Viņa Kristu, un pret Viņa svēto ipašumu, klaji visu acu priekšā atteicās no savas mātes, kas viņu barojusi un izaudzinājusi, – no pareizticīgās baznīcas.

Tas, ka es atteicos no baznīcas, kas sevi dēvē par pareizticīgo, ir pilnīgi pareizi. Bet atteicos es no tās nevis tādēļ, ka būtu sacēlies pret Dievu, bet – tieši pretēji – tikai tāpēc, ka ar visu dvēseles spēku vēlējos tai kalpot. Pirms atteikties no baznīcas un vienotības ar tautu, kas man bija neizsakāmi dārga, es dažu pazīmju dēļ apšaubot baznīcas taisnīgu, veltīju vairākus gadus, lai izpētītu teorētiski un praktiski baznīcas mācību. Teorētiski – es izlasīju visu, ko varēju, par baznīcas mācību, izstudēju un kritiski izanalizēju dogmatisko teoloģiju; praktiski – es stingri sekoju vairāk nekā gadu visiem baznīcas priekšrakstiem, ievērojot visus gavēņus un apmeklējot visus baznīcas dievkalpojumu. Es pārliecinājos, ka baznīcas mācība ir teorētiski viltīgi un kaitīgi meli, bet praktiski tā ir visrupjākā mācība un burvestību apkopojums, kas apslēpj pilnīgi visu kristīgās mācības jēgu.

Atliek tikai izlasīt rituālu un lūgšanu grāmatu un izanalizēt ceremonijas, kuras nemitīgi izpilda pareizticīgā garīdzniecība un kas tiek uzskatītas par kristietības dievkalpojumiem, lai pamanītu, ka visas šīs ceremonijas ir nekas cits kā dažādi burvestību paņēmieni, kas piemēroti visiem iespējamam dzīves gadījumiem. Lai bērns, kurš drīz nomirs, nokļūtu paradīzē, ir jāpagūst viņu ieziest ar eļļu un izpeldināt, izsakot noteiktus vārdus; lai dzemdētāja pārstātu būt nešķīsta, ir jāizsaka noteikti apvārdojumi; lai

VAIRĀK PAR VISU

būtu veiksmē darbos vai lai būtu mierīga dzīve jaunā mājā, lai labi izdotos maize, beigtos sausums, lai būtu veiksmīgs ceļojums, lai izārstētos no slimības, lai atvieglotu mirušā stāvokli aizsaulē – tam visam un vēl tūkstošiem citu apstākļu ir zināmas lūgšanas, kuras noteiktā vietā par noteiktiem ziedojumiem izsaka garīdznieks.

Un es patiešām atteicos no baznīcas, pārstāju pildīt tās rituālus, uzrakstīju testamentā saviem tuviniekiem, lai viņi, kad es miršu, nepieļautu pie manis baznīcas kalpotājus un manu mirušo ķermeni novāktu pēc iespējas ātrāk, bez jebkādas apvārdošanas un aizlūgšanām, tāpat kā nāvēc jebkuru pretīgu un nevajadzīgu lietu, lai tā netraucētu dzīvījam.

Tāpat arī teiktais, ka es esmu veltījis savu literāro darbību man no Dieva doto talantu tam, lai tautā izplatītu mācības, kas ir pretējas Kristus mācībai un baznīcai utt., un, ka es savos sacerējumos vēstulēs, ko plaši izsēju es un arī mani skolnieki pa visu pasauli, īpaši dārgās tēvzemes mūsu robežās, sludinā ar fanātiku greisirdību visu pareizticīgās baznīcas dogmas un pašu kristīgās ticības būtības gāšanu, – tā nav taisnība. Es nekad neesmu rūpējies par savas

mācības izplatīšanu. Taisnība, es pats savos sacerējumos sev esmu izteicis izpratni par Kristus Mācību un neesmu šos sacerējumu slēpis no cilvēkiem, kuri ir vēlējušies ar tiem iepazīties, bet nekad neesmu pats tos iespiedis. Stāstīju cilvēkiem par to, kā es saprotu Kristus Mācību, tikai tad, kad man par to jautāja. Tādiem es teicu to, ko domāju, un devu, ja man tās bija, savas grāmatas.

Pēc tam ir teikts, ka es noliedzu Dievu, svētajā Trīsvienībā slavēto Radītāju un Visuma Iecerētāju, noliedzu Kungu Jēzu Kristu, dievcilvēku, grēku izpircēju un pasaules glābēju, kurš cietis mūsu, cilvēku un mūsu glābšanas, dēļ un augšāmcelies no mirušajiem; ka es noliedzu Kunga Kristus kā cilvēka bezsēklas ieņemšanu un Dievmātes jaunavību līdz dzemdēšanai un dzemdēšanas laikā. Tas, ka es noliedzu neizprotamu Trīsvienību un mūsdienās bezjēdzīgu pasaciņu par pirmā cilvēka krišanu, zaimojošu vēsturi par Dievu, kas dzimis no jaunavas, kurš izpērk cilvēku dzimumu, ir pilnīga taisnība. Dievu-garu, Dievu-milestību, Vienoto Dievu – visa Sākumu, es ne tikai nenoliedzu, bet neko citu kā tikai Dievu neatzīstu par patiesi esošu un visu dzīves jēgu saskatu vie-

nīgi Dieva gribas pildīšanā, kas atspoguļota Kristus mācībā.

Vēl ir teikts: “Neatzīst aizkapa dzīvi un atmaksu.” Ja saprot aizkapa dzīvi kā atnākšanu, kā elli ar mūžīgajām mokām, velniem un paradīzi – kā pastāvīgu svētlaimi, tad tā ir pilnīga taisnība, ka tādu aizkapa dzīvi es neatzīstu. Bet dzīvi mūžīgu un atmaksu šeit un visur, tagad un vienmēr es atzīstu līdz tādai pakāpei, ka, stāvot savu gadu dēļ uz kapa malas, man ir bieži jāpiepūlas, lai nevēlētos miesas nāvi, tas ir, piedzimšanu jaunā dzīvē; un ticu, ka katra laba rīcība palielina manas mūžīgās dzīves patieso labklājību, bet katra slikta rīcība samazina to.

Ir arī teikts, ka es noliedzu visus sakramentus. Tā ir pilnīga taisnība. Visus sakramentus es uzskatu par zemiskiem, rupjiem, par pestējošanu, kas neatbilst izpratnei par Dievu un kristietības mācību, par burvestību – un turklāt tā ir vistiešākā Evaņģēlija norādījumu pārkāpšana.

Zīdaiņu kristīšanā es saskatu klaju visas tās jēgas izkropļojumu, kas varētu būt ietverta pieaugušo kristīšanā, kuri kristietību pieņem apzināti; laulības sakramenta īstenojumā pār cilvēkiem, kuri noteikti vēl pirms savienošanās, un šķiršanās pieļā-

24 Февраля == ГОДЪ ЧЕТЫРНАДЦАТЫЙ == 1901 года.

ЦЕРКОВНЫЯ ВѢДОМОСТИ,

ИЗДАВАННЫЯ

ПРИ СВЯТѢЙШЕМЪ ПРАВИТЕЛЬСТВУЮЩЕМЪ СУНОДѢ.

№ 8

ЕЖЕНЕДЕЛЬНОЕ ИЗДАНИЕ СЪ ПРИБАВЛЕНІЯМИ.

№ 8

Определение Святейшаго Синода,

отъ 20 — 22 февраля 1901 года № 557, о посланіи вѣрнымъ чадямъ Православныхъ Грекоороссійскихъ Церквей о графѣ Львѣ Толстомъ.

Святейшій Синодъ, въ своемъ поповеніи о чадехъ Православной Церкви, объ охраненіи ихъ отъ губительнаго соблазна и о спасеніи заблуждающихся, живъ сужденіе о графѣ Львѣ Толстомъ и его проинохристианскомъ и протиподорожномъ лжеученіи, признавъ благовременнымъ, въ предупрежденіе нарушенія мира церковнаго, обнародовать, чрезъ напечатаніе въ «Церковныхъ Вѣдомостяхъ», шжездѣющее свое посланіе:

ВОЖЕЮ МИЛОСТІЮ,

Святейшій Всероссійскій Синодъ вѣрнымъ чадямъ Православныхъ Каоолческихъ Грекоороссійскихъ Церквей

о Господѣ радоватися.

«Молимъ вы, братіе, блюдетися отъ творящихъ распри и раздоры, кроми учения, емуже вы научитесь, и уклонитесь отъ нихъ» (Рима. 16, 17).

Иначача Церковь Христова терпѣла худы и нападенія отъ многочисленныхъ еретиковъ и лжеучителей, которые стремились испровергнуть ее и поколотать въ существенныхъ ея основаніяхъ, утвер-

“Visusvētās Sinodes 1901. gada 20.–22. februāra lēmums Nr. 557 ar vēstījumu uzticīgajiem Pareizticīgās grieķu-krievu Baznīcas bērnēm par grāfu Ņevu Tolstoju”.

vumā un šķirto laulību svētīšanā es saskatu tiešu Evaņģēlija mācības jēgas un burta pārkāpšanu. Periodiskā grēku piedošanā, kas notiek grēksūdzēs, es saskatu kaitīgu krāpšanu, kas tikai atbalsta netikumību un iznīcina bailes sagrēkot.

Iesvaidīšanā ar eļļu tāpat kā svaidīšanā ar mirrēm es saskatu rupjas pestējošanas paņēmienus, tāpat arī ikonu un relikviju pie-lūgšanā, kā arī visās tajās ceremonijās, lūgšanās, apvārdošanās, ar kurām ir pārpildīts lūgšanu

nolikums. Iešanā pie dievgalda (Svētā Vakarēdiena baudīšanā) es saskatu miesas dievišķošanu un kristietības mācības izkropļojumu. Garīdzniecībā, bez visas atklātās gatavošanās krāpt, es saskatu vistiešāko Kristus vārdu, kas skaidri aizliedz jebkuru nosaukt par skolotājiem, tēviem, audzinātājiem, pārkāpumu (Matēja ev. 23:8–10).

Turpmāk vēl...

Tulkoja Vita Ņikitina

LATVIJAS STATISTIKA UN EKONOMIKA

J. Liekmanis

Lai valsts mašina spētu normāli funkcionēt, tai ir vajadzīga degviela – informācija. Informāciju valsts var smelties no dažādiem avotiem, bet viens no galvenajiem ir statistika. Tā uzkrāj un analizē datus par dažādiem valsts sabiedriski ekonomiskiem un citiem procesiem, palīdz izprast *status quo* un kalpo par instrumentu šo procesu attīstības prognozēšanā un vadīšanā, palīdz novērst pieļautās kļūdas un trūkumus. Ja statistiskā informācija ir nepilnīga vai neprecīza, no negatīvām sekām neizbēgt. Mūsu zināšanas bieži vien balstās uz dažādu firmu veiktām aptaujām, kas ne tuvu nav tik precīzas un valstij vajadzīgas kā statistiskā uzskaitē.

Ja aplūkojam statistikas stāvokli Latvijā, tad jāatzīst, ka stāvoklis ir ļoti bēdīgs, kas lielā mērā ietekmē arī ekonomikas un citu procesu situāciju mūsu valstī. Un tas duras acīs pat man kā vērotājam no malas. Kas tā par statistiku, ja tā nevar nosaukt valsts iedzīvotāju skaitu un to struktūru, pilsoņu un nepilsoņu skaitu, ja tā nevar nosaukt citu valstu pilsoņu skaitu, kas dzīvo mūsu valstī. Statistika mums nespēj sniegt patiesas ziņas par iedzīvotāju migrāciju ārpus Latvijas.

Atceros, kā bija ar tautas skaitīšanu. Pēc tās datiem bija viens cilvēku skaits, pēc statistikas datiem pavisam cits. Tā arī netiku skaidrībā, kam ir taisnība. Bet valdībai, ja tai vispār kas interesē, būtu jāzina, cik cilvēku ir izbraukuši un uz kādām valstīm, cik ir izbraukuši uz neatgriešanos, cik uz atgriešanos, cik ir izbraukuši

ekskursijās vai atpūsties, vai mācīties. Tas ir tikai viens piemērs, runājot par statistikas stāvokli mūsu valstī, kas skar iedzīvotāju skaitu un kustību. Bet līdzīgi statistikas trūkumi acīmredzot skar arī informāciju par citām valsts un sabiedriskās dzīves sfērām.

Protams, ka šajās statistiskās sistēmās bēdās galvenās vaininieces nav statistikas institūcijas, bet valdība (plašākā nozīmē). Valdības uzdevums ir panākt, lai statistikas dati būtu iespējami pilnīgi un precīzi, lai, piemēram, Krievijas vēstniecība sniedz precīzas ziņas par Krievijas pilsoņiem, kas dzīvo Latvijā, lai neviens šajā valstī nevar nedz iebraukt, nedz izbraukt no tās, neatstājot pēdas statistikas orgāniem utt. Kā valsts var plānot izglītības sistēmas, pakalpojumu, celtniecības un daudzu citu procesu attīstību, ja mums ir iepriekš minētās informācijas nepilnības? Bet kas valdībai – savu aldziņu saņemt, arī krietna pensija nodrošināta un vēl daudzi citi labumi. Domāju pat, ka tāda statistika, kāda tagad ir Latvijā, vispār nav vajadzīga, visas statistikas institūcijas būtu jālikvidē, un, tēlaini izsakoties, nauda būtu jāizdala nabagiem.

VALSTS EKONOMIKAS MUGURKAULS

Rodas jautājums, kas tad, izņemot personiskās intereses, vēl interesē mūsu valdītājus? Zinām, ka latviešu tautas un latviskas Latvijas problēmas viņus neinteresē, bet, izrādās, neinteresē arī ekonomikas un droši vien arī ci-

tas problēmas. Kā raksta Onufrijs Gailums (“DDD”, Nr. 14), salīdzinot ar Igauniju, kur rūpniecība dod 35 % no IKP, Latvijā ir tikai 12 %. Tas liecina par mūsu rūpniecības nepiedodamu atpalicību. Neteikšu, ka lauksaimniecībā stāvoklis būtu īpaši labāks.

Kāpēc tā? Latvijai atgūstot neatkarību, mums bija visi nepieciešamie apstākļi rūpnieciskās un lauksaimnieciskās ražošanas sekmīgai attīstībai. Mums bija attīstīta cukura, linu produkcijas un celulozes ražošana, kas balstījās uz vietējām izejvielām, mums bija “Liepājas metalurģis”, mums bija VEF, utt. Mūsu politiku bezatbildības dēļ viss tika prihvatizēts, izvazāts, sagrauts, lai sāktu visu no nulles.

Zināms, ka ekonomikas pamats nav, teiksim, pakalpojumi, bet ražošana. Pēc iestāšanās Eiropas Savienībā cerēju, ka Latvijā sāksies strauja ekonomikas attīstība, bet jāatzīst, ka biju aļojies. Gluži otrādi, šodien redzu, ka ES (tās lielvalstu personā) nav ieinteresēta mūsu ražošanas attīstībā. ES mums labprāt pārsvarā līdzekļus dod dažādiem kursiem (ar diezgan mazu pozitīvo rezultātu), infrastruktūras objektiem, lauksaimniekiem, lai neko neražot bet tikai nopļauj attiecīgās platības utt., jo vecajām valstīm mēs esam vajadzīgi kā lēta darbaspēka un savu preču pārpalikuma patērētāji. Tāpēc par ražošana, kas ir valsts ekonomikas mugurkauls, būtu jādomā mums pašiem, bet mēs vai nu negribam, vai nemākam domāt par to.

Rodas iespaids, ka mūsu valstsvīru labklājība ir apgriezti proporcionāla ražošanas attīstības līmenim valstī. Varam paši

DOMĀJU PAT, KA TĀDA STATISTIKA, KĀDA TAGAD IR LATVIJĀ, VISPĀR NAV VAJADZĪGA, VISAS STATISTIKAS INSTITŪCIJAS BŪTU JĀLIKVIDĒ, UN, TĒLAINI IZSAKOTIES, NAUDA BŪTU JĀIZDALA NABAGIEM.

iedomāties, kāpēc tas tā varētu būt. Runājot par cukura ražošanas likvidēšanu Latvijā, manuprāt, vainīgi ir trīs subjekti: ES, privātpašnieki, valdība. Par ES jau minēju. Savukārt privātpašnieki sprieda, kāpēc viņiem pulēties un ražot, ja ES viņiem gatava maksāt miljonus par nekā nedarišanu. Tā ir privātpašuma kaitīgā ietekme uz sabiedriski ekonomiskajiem procesiem. Nu un kur tad bija valdība? Tā, šķiet, zvilnēja savos krēslos un noskatiņās no malas uz to visu.

Līdzīgs stāvoklis, liekas, ir piemēklējis arī linu produkcijas ražošanu. Vismaz Jelgavas linu kombināts ir likvidēts un, lai nekādā gadījumā netiktu atjaunots, nolīdzināts līdz ar zemi, tāpat kā Jelgavas cukurfabrika.

Bieži tiek runāts par to, ka Latgale ražošanas ziņā, salīdzinot ar citiem novadiem, atrodas pabērna lomā. Tāpēc linu, kas izsenis ir bijis Latgales produkts, audzēšanas renovācija nāktu Latgalei par labu. Ja, piemēram, Jēkabpīlī atjaunotu cukura ražošanu, tad Latgalē varētu audzēt arī cukurbietes. Latgalē varētu celt arī celulozes rūpniecību, protams, ne jau tādu, kādu bija iecerējuši somi. Tādi pasākumi lielā mērā sekmētu Latgales attīstību un novērstu vai mazinātu tās eko-

nomisko atpalicību no citiem novadiem. ES tikai tad mums būtu izdevīga, ja tā dotu naudu ražošanas attīstībai. Tātad, ja tā mums dotu nevis zivi, bet makšķeri. Zivi mēs paši tad noķertu. Ja mums būs ražošana, tad būs mums nauda gan izglītībai, gan medicīnai, gan citām vajadzībām.

Un vēl man reizēm uzmācas jautājums, kāpēc mūsu valstī nav cieņā Kārlis Ulmanis. Kāpēc, tiklīdz tiek pieminēts viņa vārds, vispirms tiek usvērtas viņa iespējamās vai šķietamās kļūdas un trūkumi. Bet tas ir tāpēc, ka esošie politiķi, salīdzinot ar lielo Ulmani, ir nožēlojami pigmeji un viņi Ulmani nedrīkst slavēt, lai tauta neredzētu, cik paši ir sīki un nožēlojami. Bet, lai Latvija varētu mainīties uz augšu, ir vajadzīgs jauns Ulmanis ar plašām pilnvarām. Šai sakarā gan jāteic, ka Latvijā pašlaik nedrīkstētu būt visas tautas vēlētājs prezidents, jo pie šīs vēlēšanu sistēmas neko labāku par esošajiem politiķiem nedabūsim, un rezultāts var būt vēl sliktāks nekā pašlaik (sevišķi, ja prezidentam tiktu deleģētas lielākas pilnvaras). Bet būsīm optimisti, jo tāds politiķis kā Ulmanis dzimstot vienreiz simts gados un gan jau tad šajā gadsimtā kaut kad parādīsies.

INTERESES PĀRI VISAM – KURU UN KĀDAS?

Turpinājums no 1. lpp.

Armands Puče: Tāds Juris Savickis organizē savu ikdienu ļoti vienkārši – viņš publiski sevi piesaka kā biznesmeni, kā cilvēku, kurš ir it kā starpnieks tirdzniecības procesā, kurā Krievijas gāzes kompānija pārdod “Latvijas gāzi” resursus. Viņam apkārt ir tāda kā svīta, kas, saprotot, ka viņš ir tā roka, kura regulē naudas plūsmu, mēģina viņam pieglaimoties un izpatikt. Un savā paštaisnumā viņš ir tik primitīvs, ka izvēlas sev apkārt cilvēkus, kas viņam saka to, ko viņš grib dzirdēt. Savickis tāds nav vienīgais. Ir arī citi viņam līdzīgi cilvēki, kuri negrib dzirdēt patiesību, kuri labprātāk dzīvo kaut kādā ilūziju pasaulē. Padomnieki, vēloties iegūt Savicka labvēlību un drupačas no viņa galda, piens viņam visādas ziņas, atstāsta, ko par viņu ir kā runā utt.

DDD: Ko var dot Savickis – nauda? Un vis?

A.P.: Jā, viņam ir nauda, un tas nav maz. Viņš pērk šo procesu – tas ir skaidrs.

DDD: Bet kādas ir Savicka intereses? Ko viņš vēlas apmaiņā par naudu, kuru dod saviem pakalpojumiem?

A.P.: Es domāju, ka viņa intereses absolūti nav saistītas ar kaut kādu politisku “Saskaņas” kārti Latvijā. Viņa kārtis ir tās pārējās avis politiskajā aplokā, kur ik pa laikam kāds var paiet sāņus vai kādu skubina paiet sāņus. Un mēs bieži brīnāmies, kāpēc viens vai otrs process iestrēgst kaut kādās Saeimas virtutes sarunās, kāpēc uzrodas kaut kāds likumdošanas strupceļš? Viņš jau diezgan labi ir mācējies ar saviem domubiedriem vadīt, koordinēt, piemēram, “Latvijas gāzes” privatizācijas procesu. Tas notika ne jau ar kremliski domājošo, bet gan ar it kā latviski domājošu latviešu politiķu rokām. Un tikai pēc gadiem redzam, ka šie paši cilvēki saņem balvas – amatus “Latvijas gāzē” vai “Dinamo” padomē – par sniegtajiem pakalpojumiem. Es nerunāju tikai par Aigaru Kalvīti, kurš tagad ir “Latvijas gāzes” vadībā. Ir arī citi ierēdņi un bijušie ministri, piemēram, Zalāns, kurš kā “rūdīts hokejists” ir “Dinamo” padomē. Ļoti spokaini skatīties uz to, cik centīgi politiķi strādā apsoltā personiskā labuma dēļ.

Man ir sanācis runāt ar Savicka laikabiedriem, kuri kopā ar viņu ir strādājuši. Savickis nekad nav slēpis, ka ir bijis čekists, ka kalpojis specdienestam. Aktīvās darbības laikā viņa kvalitātes bija saistītas ar vervēšanu – viņam tīri labi izdevies uzrunāt un pierunāt cilvēkus sniegt vienu vai otru “pakalpojumu”. Savicka vājš punkts bija stratēģija – viņš nav spējīgs stratēģiski domāt. Vēl tagad biznesa vidē reizēm pasmejas par Savicka “biznesu” 1990. gados, kad viņam garām pagājušas miljonus vērtas resursu kravas – un tikai tad, kad viņš nav spējīgs saskatīt iespēju vai bijis vienkārši mulķis.

POLITIKA – TAS IR VEIKALS

DDD: Labi, nevienam nav ilūziju, kas ir Savickis. Mani interesē politiķi, kuri ir gatavi pārdot latviešu tautas intereses? Ko viņi iegūst?

Armands Puče: Tie cilvēki jau izgaismojas paši – nav īpaši jāmeklē. Bet, kas ir latviešu tautas intereses, – tas, lūk, ir jautājums. Notikumi apkārt šai valstij tiek provocēti, mākslīgi saasināti, lai tikai šeit nebūtu kārtība, lai šeit būtu kaut kādas pseidodemokrātijas pazīmes. Būtībā šim “etniskajam grupējumam”, kas ir latvieši, valsts kā institūcija ir iedota, un šobrīd ekonomiskos labumus iemet kā izsalkušajiem zvēriem krātiņā kaulu, sakot – jūs tur sadaliet brālīgi. Nekādas brālīgas dalīšanas nebūs. Viss varētu notikt citādi, bet tiem, kas rausta diedziņus, svarīgi, lai šeit nebūtu stabilitātes. Viņiem vajag, lai šeit – krustcelēs starp Rietumiem un Austrumiem – būtu nenoteiktība, lai politiķi nedzīvotu ar pārliecību, lai viņi būtu mīksti, lai Latvijai un latviešu tautai nebūtu valstsvīru. Tas ir ļoti svarīgi, jo valstsvīrs nozīmē mugurkaulu un īpašu domāšanas veidu.

Pirmskara Latvijā tādi valstsvīri bija, jo valsti izcīnīja karojot – nekas netika dāvināts. Mēs izcīnījām valsti, jo bijām gudri, vilīgi šī vārda labajā nozīmē, apķērīgi, mērķtiecīgi, pašizliedzīgi. Latvijas valsts pirmskara posmu raksturo valstsvīri ar nacionālu stāju un mugurkaulu. Šobrīd ir svarīgi, lai šeit nebūtu cilvēku ar stāju, pastāvīgu domāšanu, pat zināmu stūrģalvību.

Cik ilgi var dzīvot ar kaut kādu mitu par oligarhiem? Kāpēc neatlaidīgi sabiedrībai tiek potēts, ka visas nelaimes ir tur?

DDD: Jā, kāpēc? Vai tad cīņa pret oligarhiem nav sabiedrības pieprasījums pēc valstsvīriem, pēc cilvēkiem ar mugurkaulu?

A.P.: Saprotu tavu ironiju un sarkasmu... Kur tad tie oligarhi atrodas? Viņi taču atrodas konkrētā vidē, saskarsmē ar ļoti daudziem grupējumiem, arī ar tiem pašiem politiķiem, kuri saka – oligarhus vajag pakārt. Bet viņi sēž blakus tiem karamajiem! Kāpēc uzrunās tautai tie uzstājas kā cīnītāji pret oligarhiem – pret nelaimi, kas Latvijai nesusi skādi, – bet tai pašā laikā, kad notiek sarunas koalīcijā, viņiem nav nekāda diskordanta šiem pašiem oligarhiem rociņu turēt un portfeli nest. No tā ir jātiek projām. Ne jau oligarhos ir nelaime – nelaime ir izpratnes trūkumā par procesiem, kas notiek pasaulē un Eiropā. Mēs nezinām Eiropas vēsturi, liela daļa sabiedrības to pārzina ļoti virspusēji.

Cilvēki nezina vai negrib zināt, ka politika pēc būtības nevar būt godīga, politika ir veikals. Politika ir manipulācija ar sabiedrisko domu, lai iegūtu varu, bet raušanās pie varas ir mērķtiecīgs process, lai iegūtu tiesības pārdalīt gan resursus, gan ietekmes sfēras.

DDD: Ja politiķi ir cilvēki ar mugurkaulu jeb cilvēki-valstsvīri, tad viņi, ievērojot politiskā tirgus noteikumus, rūpētos par savu tautu un valsti, nevis personīgām interesēm. Politikā draudzības nav – ir tikai intereses. Tie, kuri to nesaprot, tiek izmantoti un vēlāk nodoti.

A.P.: Un mazām valstīm tas ir īpaši svarīgi. No vienas puses šķiet, ka mazām valstīm ir vieglāk, jo saimniecība, ko pārvaldīt, ir mazāka, bet lielle spēlētāji – lielvaras – negrib, lai tie mazie nostiprina savu pārliecību. Mēs paši to esam piedzīvojuši un re-

dzam arī daudz citu piemēru: austrieši, tagad ungāri, čehi. Lai iegūtu varu, Rietumi piekar kaut kādas Kremļa, bet Kremlis savukārt piekar kaut kādas zilās, zaļās un vēl visādu krāsu birkas u.tml. Tos mazos samīca un lauž mugurkaulus, tadēļ mums ir jāstājas ar mugurām kopā un jāiet nevis pie lielā brāļa, bet pie saviem stiprajiem brāļiem.

VALSTSVĪRI IZAUG NO TAUTAS

DDD: Mēs pieminējām latviešu tautas intereses. Varbūt problēma ir tā, ka mēs, latvieši, neesam skaidri tās formulējuši. Tagad runā par kaut kādu ceturto atmodu, bet, kad pajautā, ko šie runātāji ar to saprot, atbildes ir izplūdušas, tiek piesaukta garīga attīstība. Manuprāt, tā ir tukša muldešana, lai nebūtu jāķeras klāt pie vissvarīgākā.

Armands Puče: Un kas, tavuprāt, ir vissvarīgākais?

DDD: Pirmkārt, jālikvidē okupācijas sekas un jāatbrīvojas no ārējā ienaidnieka, kurš mūsos tā ir ieaudzis, ka to uzskatām jau par savējo. Ikdienā daudzi latvieši pat vairs nepamana, ka viņus uzrunā krieviski – tas kļuvis jau par normu. Daudzi nesaprot, ka ļaužu masa, kas uzradās šeit padomju okupācijas rezultātā, nav nekāds “citāds mūšējais”, bet gan reāls ārējais ienaidnieks.

A.P.: Latvietis bija tik aklis, ka nogulēja, nepamanīja to, kas pirms kara notika Padomju impērijā – tā stāvēja jau rindā uz mums un priecājās, ka latvietis ir tik aklis. Padomju laiki tiešām ir tie laiki, ko visās dzīves sfērās vajag ravēt arī līdz saknei.

DDD: Varbūt tu domā citādi, bet, manuprāt, ir jāatšķir krievu mūsdienu Krievijā un krievvalodīgais Latvijā, kas īstenībā ir padomju stāsts. Krievvalodīgie Latvijā nav jaunas attiecības ar Krieviju – tās ir vecās, neatrisinātās padomju okupācijas paliekas, kuras no Latvijas ir jāizravē.

A.P.: Jā, protams. Bet, ko esam darījuši, lai līdzētu šai lietai? Vai ir saprasts, kādēļ visi integrēšanas mēģinājumi ir bijuši kroplīgi? Nav bijusi skaidra runa, nav bijusi skaidrība par procesu, kā un ko darīt. Ir bijusi tikai izlikšanās un laipošana.

DDD: Tūlī pēc neatkarības atgūšanas bija jālikvidē okupācijas sekas, repatriējot no Latvijas padomju laikā iebraukušos un viņu pēctečus. ASV un citas pasaules valstis deva naudu šim procesam, bet nauda pazuda, un piektā kolonna palika Latvijā. Tagad okupācijas seku likvidēšana ir radījusi tādu situāciju, ka mums jārunā par elementāriem jautājumiem, piemēram, latviešu valodas lietošanu. Kur nu vēl tālāk?!

A.P.: Gan krieviem, gan amerikāņiem šāda nenoteiktība par padomju laika paliekām ir izdevīga, jo tā viņi var stiprināt savu iekšpolitiku. Arī viņi meklē ienaidnieku. Latvijā ik pa laikam parādās kaut kādas topos kā valsts, kurā izturas slikti pret krieviem. Tas ir absurds, bet krievi Krievijā tam notic un uzskata, ka esam nelabvēlīgi pret krieviem. Un šī retorika krieviem tanī galā iekšpolitikā ir ļoti svarīga, jo viņi komunicē ar saviem

Juris Savickis un Guntis Ulmanis

SAVICKIM APKĀRT IR TĀDA KĀ SVĪTA, KAS, SAPROTOT, KA VIŅŠ IR TĀ ROKA, KURA REGULĒ NAUDAS PLŪSMU, MĒĢINA VIŅAM PIEGLAIMOTIES UN IZPATIKT. UN SAVĀ PAŠTAISNUMĀ VIŅŠ IR TIK PRIMITĪVS, KA IZVĒLAS SEV APKĀRT CILVĒKUS, KAS VIŅAM SAKA TO, KO VIŅŠ GRIB DZIRDĒT.

cilvēkiem. Viņiem ir vajadzīga šāda teritorija, kur “dara pāri” krieviem.

DDD: Kāpēc mēs, latvieši, to pieļaujam?

A.P.: Tāpēc, ka nerunājam skaidru valodu, gribam izlikties, ka esam gudri, neatzīstam savas kļūdas, laipojam u.tml. Atgriežos atkal pie tā stāsta, kas ir valstsvīrs – valstsvīri nerodas no plaukta, bet izaug no tautas. Nebūs tā, ka valstsvīrs nostāsies priekšā – un tauta kļūs labāka. Tautai pašai jātop gudrakai. Tai ir jāierauga valstsvīri savā vidū. Viss izriet no tautas un valsts. Tātad vispirms kā normai jābūt skaidrai valodai un godīgai, tīrai izpratnei par attiecīgiem procesiem.

DDD: Bet es brīnos, kāpēc cilvēkiem ir bail, piemēram, nerunāt ar krieviem krieviski, pieprasīt, lai viņi runā latviski? Tas taču ir tik elementāri! No kurienes tādas bailes?

A.P.: Bailes ir instruments – tās nemudina izskaust, bet mērķtiecīgi nostiprina un izmanto. Bailes ļauj radīt un pastāvēt dažādiem mītiem – par čekas, par Krievijas varenību, par NATO. Bet maza nācija nedrīkst dzīvot ar mītiem. Mums ir jābūt gudriem.

GRUPĒJUMU CĪŅA PAR VARU

DDD: Kāds savas bailes attaisnos, nosaucot to par īpašu gudrību izdzīvot. Dombrovska krīzes pārvarēšanas afēru jau arī dēvē par gudru rīcību, piemēru visai pasaulei, kuram gan neviens negrasās sekot...

Armands Puče: Kas runāja par Latvijas valsti tās pirmsākumos? To darīja saujiņa ideālistu. Lielākais bars tikai klausījās, neticot, ka sanāks – sak', pagaidīsim maļiņā, redzēsīm, kā tur būs. Radās dažādi blakus faktori, piemēram, Kalpaka nāve, kas pacēla tautas pašapziņu.

DDD: Vai tu vēlies pateikt, ka mēs šobrīd dzīvojam pārāk labi, lai kā nācija sapurinātos un at-

gūtu savu pašapziņu?

A.P.: Jā. Manuprāt, pašapziņas atgūšanas ziņā mēs gan atrodamies labās pozīcijās, tikai traucē bailes, ka citi būs labāki, ātrāki par mums. Tas ir jāizmirst! Sporta terminoloģijā runājot, aizmirstam par Boltu, skrienam paši pa savu celiņu. Man liekas, nevajag ļauties ilūzijai, ka vairākums stāvēs aiz cēliem ideāliem – vēsturiskus pagriezienus nosaka mazākums.

Diemžēl arī tā saucamā cīņa pret oligarhiem ir savtīgu interešu vadīta mazākuma scenārijs. Tā masa, kas kļūdz, ka vajadzīga ceturta atmoda ir kādi 2000 cilvēku, ne vairāk. Bet viņi atrod tribīni, un tā ir mediju atbildība. Protams, kam pieder mediji?

DDD: Oligarhiem... – tā apgalvo tie, kas pret viņiem cīnās. Interesanti, kam pieder žurnāls “Ir”?

A.P.: Jā, interesanti – kam?... Viegli ir dzīvot klišejas.

Mums ir viens komunisti, viens oligarhs, viens čekists un kāds, kas māc notiesāt. Manuprāt, šī oligarhu kampaņa nav vēsta pret oligarhiem, bet pret Ģenerālprokuratūru. Kāds acīmredzot tajā ģenerālprokurora darbībā saredz problēmu, jo nedabūs cauri kaut kādas lietas, kas ir ielānotas. Šeit to tiesiskumu gudri cilvēki vērtē augstāk. Iedomājies, kādu absurdu mēģina iestāstīt – prokuratūra, kas jau 10 gadus ir virzījusi Lemberga lietu, tagad tiek nostādīta vienā rindā ar Lembergu kā oligarhu atbalsētāja. Manuprāt, tas ir absurds – censties sabiedrībai iestāstīt, ka nevis KNAB, bet prokurori nav gribējuši līdz uzvarošam beigām virzīt oligarhu lietu. Prokurori pirmie būtu gribējuši to sakārtot, nevis vilkt garumā, jo tas ir absurds, ka desmitiem gadu garumā lietas netiek atrisinātas.

DDD: Cilvēki grib rezultātu – lai oligarhi sēž aiz restēm. Oligarhi vēl nav notiesāti, jo prokurori nestrādā pietiekami labi, tas taču ir skaidrs?

Turpinājums 8. lpp.

VILKS SPALVU MET, BET TIKUMU NE

Latvijā atjaunoja neatkarību, bet ārējo ienaidnieku atstāja mūsu teritorijā – un tagad sūkstāties, ka Nils Ušakovs, nostūmis malā “latviešu” partijas, ir kļuvis par Rīgas mēru. Latviešu politiķi ir neapmierināti, ka “Saskaņai” pastāv sadarbības līgums

ar Putina partiju – bet kāpēc lai nebūtu? Kāpēc lai naturalizēts okupants, rūpējoties par pietās kolonnas puļa labsajūtu, nesadarbotos ar savu interešu pārstāvi okupētājvalstī? Vai būtu jābrīnās, ka ārējais ienaidnieks tā rīkojas?

Saruna ar Eiropas Brīvības alianses viceprezidentu Normundu Grostiņu

Turpinājums no iepriekšējā numura

KOMUNISTU UN EMIGRANTU PAKTS

Normunds Grostiņš: Ja salīdzina vēsturiski, kā tas notika Alžīrā un šeit, tad no Alžīras visi kolonisti gluži vienkārši aizbrauca, lai viņus nenogalinātu.

DDD: Protams, jo franču kolonistiem lika saprast, ka viņi ir ārējais ienaidnieks Alžīrā. Un ko tad dara ar ārējo ienaidnieku? Vai man, sievietei, tas būtu jāskaidro?

sošanas refleksa izraisītājs. Tā vietā, lai Krievijas piekto kolonnu likumīgi padzītu, mēs dzīvojam melos. Uz vēlēšanām daži labi uztaisa skaļu politiku, nobaidot tautu, bet neatrisinot šo jautājumu.

Normunds Grostiņš: Jā, starp krievu politiķiem un latviešu “nacionālajiem” politiķiem notiek saspēle. Ir iespējams pat koordinēt, ko kurš kurā brīdī lamās. To var izdarīt neformālā limenī pat tad, ja nebūtu tādas ģimeņu draudzības, kāda ir starp Baibu Broku un Nila Ušakova sievu. Pingpongs ir abpusēji izdevīgs.

DDD: Tāpēc, ka pie varas ir

Tobrīd, atbalstot viņu, es panācu, ka sadalījās “Saskaņas” balsis lielākā mērā. Ko tas nozīmē dabā? Katrs Eiroparlamenta deputāts savas partijas darbībai saņem ne mazāk par 2 miljoniem eiro – pat ja viņš tikai atsēž. Ja viņš darbojas, kā rakstīts uz iepriekš minētā plakāta, tad dabū 2 miljardus... Sadaloties “Saskaņas” balsīm, divu agrāko deputātu (un trīs plānoto) vietā šoreiz viņiem ir tikai viens Mamikins. Tātad vismaz par 2 miljoniem eiro mazāk.

DDD: Bet okupantu intereses Rubiks tik un tā aizstāv – un tas nav maznozīmīgs fakts.

N.G.: Rubiks, uzskatu, ir pēdējais komunisti, kurš Eiroparlamentā kaut ko darīja ekonomikā Latvijas labā tieši tāpat, kā viņš to bija centies darīt Padomju Savienībā.

DDD: Neesmu pārliecināta, ka Rubiks ļoti centās Latvijas labā PSRS laikos, taču viens ir jāatzīst – viņš nebija liekulis un nepārkrāsojās, kā to izdarīja citi kolaboranti. Tas gan viņu par draugu vēl nepadara...

N.G.: Bijušiem komunistiem vairs nevajadzētu būt pie varas. Neviens nevar iedomāties, ka Vācijā kāds fašistiskās partijas biedrs varētu pārstāvēt Vāciju NATO vai būt pašvaldības vadītājs, kā to šobrīd dara komunisti Latvijā.

DDD: Ir jau, protams, svarīgi, ko tas komunisti šobrīd dara. Piemēram, Berklavs savulaik atbalstīja mūs un iestājās par deokupāciju un dekolonizāciju. Arī nekomunistus nevaru daudz nosaukt, kuri atbalstītu ārējā ienaidnieka likumīgu padzišanu. Absurds, bet fakts. Pat ar tevi diskutējot, man nav pārliecības, vai tu saproti šo nepieciešamību – liekas, ka ne.

N.G.: Jā, es esmu tāds mērenāks. Pagaidīšu, kad partija “No sirds Latvijai” noformulēs savu pozīciju ne tikai par latviešu bērnudārziem, bet arī šajā jautājumā – lai ievērotu disciplīnu.

DDD: Tu jau vari personiski pateikt savu viedokli.

N.G.: Es jau diplomātiski atbildēju. Negribu šajā brīdī atrauties no kolektīva.

DDD: Kādi ir partijas “No sirds Latvijai” mērķi, ja jau vēl nav apspriests, ko darīt ar ārējo ienaidnieku, kurš ilgstoši atrodas Latvijas teritorijā?

N.G.: Kā jau teicu – bērnudārzi latviešu valodā.

DDD: Un skolas?

N.G.: Jā, arī skolas.

KOLABORACIONISMA IZCILNIEKI

Normunds Grostiņš: Mums ir baltkrievu skolas, poļu skolas, ebreju skolas utt. Saskaņā ar minoritāšu politiku, tām ir tiesības uz kaut kādu minimumu savā nacionālajā valodā, tāpat varētu būt arī kāda krievu skola. Uzskatu, ka nav pareizi taisīt pārāk fanātiskas sistēmas. Gājām cauri

komunistu laikiem, kad viss bija pārāk fanātiski.

DDD: To gan nevar nosaukt par fanātismu, ja neatkarīgā valstī izglītība no budžeta līdzekļiem ir valsts valodā. Ikviens var taisīt savas privātskolas.

N.G.: Principā, jā. Bet Ušakovs jau grib tikai savu krievvalodīgo masu.

DDD: Nu, protams, pārkrievot visus cittautiešus.

N.G.: Jā. Tāpēc, aizstāvēt citu tautību tiesības, mēs faktiski pretotos Ušakova politikai.

DDD: Vai jautājumu par dekolonizāciju jeb lustrāciju partija “No sirds Latvijai” risinās?

N.G.: Par to mēs vēl runāsim. Tikko uzrakstīju šo jautājumu feisbukā un skatos, ka partijas biedri ļoti aktīvi ir atbalstījuši. Tā kā partijas biedri šo ideju atbalsta, domāju, mani pārāk bargi nenosodīs, ja izsaku savas personiskās domas par to, ka komunistus vajadzētu pieskatīt labāk.

DDD: Vai tev prātā ir kāds reāls mehānisms, kā to izdarīt?

N.G.: Īstenībā tas ir likumdošanas jautājums. Sarmīte Ēlerte, kas bija ierindas komuniste, ilgstoši vadīja masu mediju un sadarīja diezgan lielu ļaunumu. Bet tie, kas bijuši funkcionāri, nedrīkstētu iegūt amatus – kā Lembergs, Ameriks, arī Māris Riekstiņš u.c. Redzot šādu cilvēku “pienesumu”, ar tādu likumu mēs tikai iegūtu. Tātad, sākot ar šiem pašiem komunistiem-funkcionāriem, vajadzētu nolikt ierobežojumus, jo viņi savā kolaboracionismā ir sevišķi izcili – tur ir tā bēda.

DDD: Un tomēr – ja nenotiks dekolonizācija, tad bijušo komunistu atstādīšana situāciju neuzlabos.

N.G.: Tie, kas ir augšā, domā, ka viss turpināsies mūžam, bet vēsturē tas tā nemēdz būt. Arī cars Nikolajs nedomāja, ka pēkšņi notiks apvērsums un viņa ģimēni nošaus.

NO SIRDS – LATVIJAI?

Normunds Grostiņš: Kāpēc es iestājos partijā “No sirds Latvijai”? Paskatījos, ka viss notiek ļoti korekti, nekādi konflikti jeb “naži mugurā” Rīgas vēlēšanās nebija. Un Saeimā tā ir viskri-

tiskāk noskaņota pret Eiropas Savienību – tas nozīmē, ka neatbalsta Federālās Eiropas Savienības izveidi. Citas partijas – gan “Saskaņa”, gan “Vienotība” – dara visu, lai veidotu nākamo Eiropas Federāciju.

DDD: Kļīst baumas, ka Inguna Sudraba arī simpatizē Putinam.

N.G.: Es, protams, šajā partijā esmu tikai nesen, tomēr domāju, ka tās ir tikai baumas. Rīgas vēlēšanās NSL asi vērsās pret “Saskaņu” un Ušakovu.

DDD: Tu esi pārliecināts, ka šie dūmi ir bez uguns?

N.G.: Es vienkārši redzu, ka nekādu speciālu attiecību ar Krieviju nav. Attiecības ārlietās tiek veidotas Rietumu virzienā.

DDD: Kāpēc partija negrib veidot attiecības ar Krieviju?

N.G.: Kāds varētu būt partijas mērķis veidot ārlietas ar Krieviju? Nav sadarbības tēmu. Līgumu ar “Vienoto Krieviju” mēs neslēgsim, tas ir skaidrs. Mēs sākam veidot attiecības ar Rietumu partneriem – pirmkārt, ar Višegradas valstu grupu, kas stingrāk aizstāv savas intereses Eiropas Savienībā.

DDD: Bet Krievijā jau arī ir ļoti labs tirgus. Vai nevajadzētu?

N.G.: Domāju, ka nē. Mums nav nekā tāda būtiska, ko varētu pārdot – Latvijā ražošanas lielā mērā jau ir beigusies.

DDD: Var un vajag attīstīt. Un vēl “No sirds Latvijai” varētu beidzot darīt kaut ko, lai noslēgtu līgumu ar Krieviju par kolonistu repatriāciju – Putinam taču ir repatriācijas programma.

N.G.: Tāds variants pastāv – to es kolēģiem pateikšu. Šis Rīgas pašvaldības vēlēšanas parādīja, ka kolonisti te tāpat kā tur balso par korumpētu režīmu. Jābeidz Latvijas teritorijā veidot korumpētas kņazistes! Es uzskatu, ka esošo Rīgas domi nepieciešams atlaist ar Saeimas lēmumu vai, ja Saeima to nespēs, tad ar tautas referendumu, jo šādu “kņazistes” scenāriju paciest vēl četrus gadus ir nepieļaujami.

DDD: Vajag kolēģiem pateikt arī, ka ir tāds konstitucionāls tiesību akts kā Deklarācija par Latvijas okupāciju, kas netiek pildīta... Tur daudz kas jau ir paredzēts, par ko mēs te runājam.

Intervēja Līga Muzikante

TĀTAD, SĀKOT AR ŠIEM PAŠIEM KOMUNISTIEM-FUNKCIONĀRIEM, VAJADZĒTU NOLIKT IEROBEŽOJUMUS, JO VIŅI SAVĀ KOLABORACIONISMĀ IR SEVIŠĶI IZCILĪ – TUR IR TĀ BĒDA.

N.G.: Alžīrā notika nacionālās atbrīvošanās karš. Kādreizējais Francijas prezidents Fransuā Miterāns, tolaik būdams Alžīras ģenerālprokurors, piecdesmit tūkstošus Alžīrijas neatkarības cīnītāju nosūtīja uz giljotīnu. Protams, pēc tādas cīņas kolonisti bija spiesti aizbraukt, jo citādi viņus vienkārši nogalinātu. Mēs neatkarību atguvām ļoti viegli – mums nav tūkstošiem kritušo. Tātad atgūt neatkarību no Padomju Savienības izrādījās daudz vieglāk nekā no Francijas.

DDD: Padomju Savienība bruka un sabruka.

N.G.: Jā. Tagad vesela virkne jautājumu mums ir palikuši pusatrisināti. Komunisti ir pie varas, kas nekādi nav pieļaujams.

DDD: Komunisti it kā atjaunoja neatkarību, lai paši varētu nokļūt pie varas – precīzāk, privatizēt visu, ko vien varēja, un uzsākt treknu biznesu.

N.G.: Tas bija komunistu un emigrantu pakts 1991. gadā, kā rezultātā izveidojās “Latvijas Ceļš”. Un tāpēc šie cilvēki vēl joprojām ir šeit – cieš un protestē. Bijušie kolaboranti arī tagad ir kolaboranti un nodara šeit pat lielāku ļaunumu nekā kaut kādi pārsimts tūkstoši protestējošu nepilsoņu.

PAR “KAŽOKIEM”

DDD: Kādam ir izdevīgi, lai šis ārējais ienaidnieks šeit atrastos. T.s. “nacionāli noskaņotās partijas” pirms vēlēšanām var saukt: “Vai, vai – nebalsojiet par Ušakovu, viņš sadarbojas ar Krieviju!” Un Krievija – tas ir liels bubulis. Ja nebūtu ārējā ienaidnieka mūsu teritorijā, ja Ušakovs ar savu simtiem tūkstošos skaitāmo svītu būtu likumīgi transportēts uz viņa mātes un tēva zemi, tad šis bubulis nebūtu tik ietekmīgs bal-

draņķi, kas neveic dekolonizāciju un saglabā naidpilnu vidi Latvijā.

N.G.: Pie varas ir kolaboranti, kas ir bīstamāki nekā imigranti.

DDD: Bet tikmēr tu pats sadarbojies ar Rubiku. Vai tad Rubiku tu neuzskati par kolaborantu?

N.G.: Rubiks, manā skatījumā, tajā posmā, kad ar viņu īsu brīdī sadarbojos, Eiroparlamentā bija izdarījis vairāk reālo darbu par jebkuru citu Latvijas deputātu. Ja konkrēti, viņš bija galvenais cīnītājs lauksaimniecības subsīdiņu saņemšanā. Pēc tam Kalniete rakstīja uz plakāta, ka dabūjusi Latvijas lauksaimniecībai divus miljardus eiro. Bet patiesībā Kalniete Eiroparlamenta lauksaimniecības komitejā bija tikai aizstājēja. Rubiks bija komitejas vadītāja vietnieks, un viņa nopelni divu miljardu dabūšanā bija daudz lielāki.

Man šķiet, ka Rubiks savā ziņā ir bijis godīgāks par citiem kolaborantiem. Gorbunovs kļuva par tautas miluli, jo pārmeta kažoku. Rubiks kažoku nepārmeta un kļuva par tautas ienaidnieku. Pilnīgi viennozīmīgi – Barikāžu laikā mēs ar Rubiku bijām pilnīgi dažādās pusēs. Atceros gadījumu, kā Rubiks šķībi skatījās uz Barikāžu medaļas krūšu nozīmi, ko nēsāju pie uzvalka, bet neko neteica.

DDD: Tad jau sanāk – kažoku pārmetis esi tu.

N.G.: Nē, mūsu sadarbība ilga divus mēnešus, un no manas puses tas bija varbūt politiskais huligānisms, ass, varbūt pat pārāk emocionāls protests pret eiro ieviešanu, kad redzēju, ka visi “pareizie” grib likvidēt nacionālo valūtu latu, bet Rubiks ir pret to. Viņa partijas sarakstā uz Eiroparlamenta vēlēšanām tiku iekļauts kā neatkarīgais kandidāts. Rubiks varbūt bija tuvāk Latvijas interešu aizsardzībai Eiroparlamentā nekā daudzi “pareizie”.

INTEGRĀCIJAS PURVĀ

Edvīns Šnore

Dokumentālās filmas
“Padomju stāsts” autors
Latviešu vēsturnieks,
režisors, politiķis

Turpinājums no
iepriekšējā numura

KRIEVU GATAVĪBA AIZSTĀVĒT LATVIJU

Šie dati parasti ir slepeni, taču ministriem tie ir zināmi. Kad pēc 2014. gada 26. augusta valdības slēgtās sēdes toreizējā ministru prezidente L. Straujuma kopā ar SKDS vadītāju Kaktiņu iepazīstināja publiku ar jaunāko “Piederības sajūtas” pētījumu, informācija par krievu gatavību aizstāvēt Latviju no tā tika izņemts.¹ Var tikai minēt, kāpēc. Iespējams valdībai nepatika, ka tas rādīja, ka vairums cittautiešu aizstāvēt Latviju negrib.

SKDS tika lūgts aptauju atkārtot. Ar otro piegājieni dati jau bija labāki, tomēr kopējā tendence saglabājās. Skaitļi rādīja, ka vairums krievvalodīgo Latviju aizstāvēt negrib, kamēr vairums latviešu – grib.²

Patriotisms un lojalitāte: 2009.–2014. gada aptauju datu salīdzinājums. Bruņota konflikta gadījumā es esmu gatavs cīnīties ar ieročiem rokās, lai aizstāvētu Latviju*					
	Pilnībā piekrit	Drīzāk piekrit	Drīzāk nepiekrit	Pilnīgi nepiekrit	Grūti pateikt
05./06. 2014.	7%	19%	17%	30%	26%
09.2013.	9%	19%	20%	34%	18%
09.2012.	8%	16%	26%	26%	24%
09.2011.	7%	27%	20%	28%	19%
09.2010.	6%	17%	26%	34%	17%
09.2009.	8%	15%	22%	37%	18%

* Aptaujāti Latvijā dzīvojošie cittautieši

Pēc Krimas aneksijas Rietumu medijos arvien biežāk sāka parādīties norādes uz Latvijas krieviem (īpaši Latgalē) kā potenciālu apdraudējumu NATO kolektīvajai aizsardzībai. Tad Latvijas Nacionālās aizsardzības akadēmijas [NAA] Drošības un stratēģiskās pētniecības centrs ķērās pie šīs tēmas padziļinātas izpētes. Rezultāti tika publicēti pētījumā, kuram (protams) bija arī slepenā daļa, kas netika publicēta. NAA piekrita šos slepenos datus atklāt tikai Saeimas deputātiem slēgtā Aizsardzības komisijas sēdē, kas pēc manas iniciatīvas arī tika sarīkota.

Izrādījās, ka pētījuma slepenā daļa no publiskās atšķiras tikai ar vienu grafiku. Tas rādīja Latgales iedzīvotāju atbildes uz jautājumu “Kā rīkosieties gadījumā, ja Krievija uzsāks pret Latviju vērstas aktivitātes?” Ar komisijas vadītāja atļauju es šo informāciju publicēju:

Kā rīkosieties gadījumā, ja Krievija uzsāks pret Latviju vērstas aktivitātes?					
	Atbalstīsiet Latviju	Saglabāsit neitralitāti	Pamēties Latviju	Grūti pateikt	Atbalstīsiet Krieviju
Visi	37%	33%	7%	16%	7%
Latgaliešu valoda	78%	12%	4%	6%	0%
Latviešu valoda	53%	29%	4%	13%	1%
Krievu valoda	22%	11%	38%	19%	11%
Pilsoņi	40%	32%	6%	16%	5%
Naturalizētie	33%	26%	4%	14%	5%
Nepilsoņi	13%	56%	20%	14%	17%

Ko mēs redzam? To, ka tikai 22% Latgales krievu atbalstīs Latviju, ja tai uzbruks Krievija (latviešu, t.sk. latgaliešu, atbildes analizēsīm nākamajā nodaļā). Taču īpaši daiļrunīga ir nepilsoņu attieksme. Kara gadījumā lielāks īpatsvars nepilsoņu atbalstīs Krieviju (17%), nekā Latviju (13%)! Ja ekstrapolējam šo attiecību uz visu Latviju (kas nebija pētījuma lokā), tad 17% no nepilsoņiem ir aptuveni 40 000 cilvēku. Ja piekaitām klāt vēl 20 000 atvaļinātās Krievijas militārpersonas un citus Krievijas pilsoņus Latvijā (no kuriem 87,7%

pa). Oficiālie Latvijas pārstāvji to visu nodēvējuši par “rubbish”.⁴ Latvijas vēstnieks Lielbritānijā izskaidroja angļiem, ka Latgalē separātisma problēma nav un nekad nav bijusi. Tas gan neatbilst patiesībai, jo 1991. gadā Latgalē darbojās t.s. “Daugavpils iniciatīva”, kuru vadīja Daugavpils mērs

un kuras mērķis bija Latgales autonomija.⁵

Taču kā ar integrāciju un lojalitāti Latvijai ir šodien? 2012. gada valodas referendumā Latgale kļuva par vienīgo Latvijas novadu, kur krievu valoda uzvarēja! Vairākums tur atbalstīja valsts valodas statusa piešķiršanu krievu valodai.⁶

2015. gada Latgales realitāte ir aprakstīta BISS pētījumā “Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā”, kur par mazākumtautību ikdienas dzīvi teikts:

“Latgalē [darbā] sarunās ar kolēģiem tikai 23% izmanto pārsvarā latviešu valodu, bet 74% pārsvarā runā krieviski. Publiskajā telpā krievu valoda kopumā tiek lietota vēl biežāk nekā darbā: apmēram viena trešdaļa pašvaldību iestādēs, veikalos, sadzīves pakalpojumu iestādēs, sabiedriskajā transportā biežāk runā latviski, bet divas trešdaļas – krieviski.”⁷

Citiem vārdiem, Latgalē pilnībā dominē krievu valoda!⁸ Latviešu valoda tur tiek diskriminēta. To atzīst gan Valsts valodas centrs (VVC), gan Latvijas Pašvaldību savienība (LPS). LPS vadītājs Jaunsleinis: “Jautājums nav par krievu valodas diskrimināciju, jautājums ir par latviešu valodas diskrimināciju šajos reģionos.”⁹

Puse no visiem pārkāpumiem, kas saistīti ar valsts valodas nelietošanu profesionālā un amata pienākumu veikšanai, ir reģistrēti Latgalē.¹⁰ VVC konstatē: “Latgale ir viena no problemātiskajām zonām valsts valodas lietojumā.”¹¹

Pēdējos gados valodas situācija pasliktinājusies pēc valdības lēmumiem izvērst krievu valodas informatīvo telpu. Rezultātā, piemēram, Rēzeknes pilsētas svētki Latvijas sabiedriskajā televīzijā tiek translēti tikai krieviski, lai arī Rēzeknē latviešu ir vairāk nekā krievu. Nacionālās apvienības deputāti regulāri saņem vēstules no Latgales latviešiem, kuri aicina aizsargāt pamatnāciju un nepieļaut Latgales rusificēšanu.

Kā ir ar drošības situāciju Latgalē? Latvijas Nacionālās akadēmijas (NAA) Drošības un stratēģiskās pētniecības centra veiktajā pētījumā ir teikts:

“Latgalē veiktās aptaujas rezultāti liecina, ka, lai gan šajā reģionā ir augstāks krievvalodīgo īpatsvars nekā citur Latvijā un tādēļ arī augstāks atbalsts Krievijas vēstījumiem par Latviju, tajā ir konstatējama arī izteikta pretēja tendence. Pētījumā atsevišķi tika izdalīta respondentu grupa, kura ikdienas saziņā izmanto latgaliešu dialektu, un tika konstatēts, ka šajā grupā ir visaugstākais patriotisma līmenis un atbalsts Latvijas ģeopolitiskajai orientācijai uz rietumiem”.

Dati parādīja, ka kara gadījumā 78% latgaliešu (proti, Latgales latviešu) būtu gatavi aizstāvēt Latviju. Tas ievērojami pārsniedz vidējos rādītājus Latvijā. Citiem vārdiem, Latgales latvieši ir vispatriotiskākā iedzīvotāju grupa Latvijā.¹² Tās ir labās ziņas par Latgali. Sliktā ziņa ir tā, ka Latgalē koncentrējas arī visnepatriotiskākā Latvijas iedzīvotāju daļa – tie, kas atbalsta Krieviju un vēlas atņemt latviešu valodai vienīgās valsts valodas statusu. Abas šīs grupas dzīvo līdzās vienā teritorijā. Tikai aklais (vai izteikti politiski angažēts vērotājs) nevar neredzēt šīs situācijas potenciālo bīstamību.

2015. gada sākumā uz Latgali bija devusies arī Saeimas Saliedētības komisijas delegācija. Video redzam, ka pat ar Saeimas deputātiem Latgalē sarunājās krieviski.¹³ Uz šī fona pārsteidzošs bija komisijas vadītāja [Ilmāra Latkovska] Latvijas Radio ēterā izteiktas secinājums: “Es domāju, ka Latgale sabiedrības saliedētības jomā ļoti daudz ir priekšā kopumā Latvijai.”¹⁴

Kādā ziņā – priekšā? Krievu valodas lietojuma ziņā? Krievu gatavības aizstāvēt Latviju ziņā? Neviļus jājautā: ko isti Saeimas Pilsonības, migrācijas un sabiedrības saliedētības komisija saprot ar vārdiem “sabiedrības saliedētība”? Tās mērķa formulējumā teikts: “Starpnacionāli saliedētas sabiedrības veidošana, kas būtu stabils pamats Latvijas kā nacionālas valsts attīstībai.”

Latgalē, kā rāda skaitļi un prakse, viss pārsvarā notiek krieviski. Kāds tam sakars ar virzību uz nacionālu valsti? Turklāt uz tādu, kas būtu paraugs (tālu priekšā) Latvijai?

Ja runa ir TIKAI par “starpnacionāli saliedētu sabiedrību”, kur valoda nav būtiska (galvenais, lai ir miers un nav konflikta), tad tā jau ir tagad. Tā bija visus piecdesmit PSRS okupācijas gadus: visi draudzīgi sazinājās krieviski un veiksmīgi izvairījās no etniskiem konfliktiem un vardarbības. Aptuveni tāda ir arī šodienas Latgales realitāte. Vai tas ir mūsu vēlamais integrācijas modelis?

RISINĀJUMS

Pirmkārt, saprast, ko mēs isti gribam. Vai vēlamies virzīties uz latvisku Latviju vai ne?

Saskaņā ar to, jāvienojas, vai konceptuāli mūs apmierina līdzšinējais Kultūras ministrijas un Saliedētības komisijas realizētais

krievvalodīgo integrācijas kurss vai ne. Ja kopumā apmierina, tad vajag šo kursu tikai efektīvīzēt un turpināt tik tālāk uz priekšu.

Tas ir visvieglākais ceļš – neko nemainīt, saņemt naudu un turpināt drudzaino rošanos, pētīšanu un programmatisko dokumentu izstrādi, labi zinot, ka tam nav jēgas. Citiem vārdiem, turpināt darbības imitāciju. Pats par sevi tas nebūtu nekas īpaši sliktis (politikā daudz lietas notiek ķeksīša dēļ), ja vien šī tukšā aktivitāte un mākslīgie integrācijas pasākumi neprasiu miljonus un, pats galvenais, ja tie nepasliktinātu stāvokli un neapdraudētu valsts drošību.

Ž. Ozoliņa: “Vēl vairāk integrācijas vai piespiedu integrācijas [...] var izraisīt pretēju efektu un novest pie pašizolācijas [...], kas gala rezultātā rada draudus sabiedrības un nacionālajai drošībai.”¹⁵ Šis process notiek jau tagad.

Ja Nacionālā apvienība tomēr redz problēmu līdz šim realizētajā kursā, tad vajag to mainīt.

Vispirms ir jāizlabo kļūdas.

Turpmāk vēl...

¹ MK 2014. gada 26. augusta preses konferences video ieraksts skatāms šeit: <https://youtu.be/ijYn7dtTySk>. SKDS oriģinālais dokuments ar visiem slaidiem: <http://ejuz.lv/skds>

² Skat. 37.lpp: “Latvijas iedzīvotāju viedoklis par valsts aizsardzības jautājumiem”, SKDS, 2014. gada novembris.

³ http://www.latvia.mid.ru/news/lat/16_038.html

⁴ Latviski “muļķības”. Skat. Latvijas ārlietu ministra Edgara Rinkeviča tvītu 2016. gada 4. februārī.

⁵ Skat. Latvijas kinožurnālu 1991. gada marts: <https://youtu.be/7LASXQMrbmg>

⁶ <http://www.tn2012.cvk.lv/>

⁷ “Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā”, Baltic Institute of Social Sciences, Rīga, 2015, 56.lpp.

⁸ Skat., piemēram: <https://youtu.be/oGOg87agJM?t=575>

⁹ Jaunsleinis: Līdz šim neviens nav runājis par latviešu valodas diskrimināciju Latgalē, http://www.liepaja.lv/page/48&news_id=26724

¹⁰ <http://www.lsm.lv/lv/raksts/latvija/zinas/daugavpili-valodas-inspektorijai-darba-pilnas-rokas-bet-atrast-papildspekus-nenakas-viegli.ar78627/>

¹¹ Turpat.

¹² Būtu vērts izanalizēt iemeslus, kas augstam latviešu patriotisma līmenim Latgalē. Situācija atgādina Atmodas laiku, kad rekordaugsto patriotisma līmeni noteica nepieciešamība cīnīties par latviešu tautas valodas izdzīvošanu vispārējās rusifikācijas un kolonizācijas apstākļos.

¹³ Skat.: <https://youtu.be/8woRObWqJhw?t=4m36s>

¹⁴ 2015/01/15 8:00 LR1. Audio: https://youtu.be/_6SvyghVEEU?t=1m33s

¹⁵ Societal Security. Inclusion-Exclusion Dilemma. A portrait of the Russian-speaking community in Latvia / Edited by Žaneta Ozoliņa. – Rīga: Zinātne, 2016. – 223 p.

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Dr. Valdis Šteins

Triju zvaigžņu ordeņa
komandieris

Turpinājums no
iepriekšējā numura

PRIVĀTĀS BANKAS KĀ VALSTS UN TAUTAS PĀRVALDĪTĀJI

Biznesa modelī, līdzās valsts korporatīvai darbībai, pastāv otrs varas centrs – privāto banku tīkls. Protams, visas privātās bankas ir zem virsvalstu privātā Astonkāja (Federālā rezervju sistēma jeb FRS). Jāsaprot, ka valsts kā kor-

porācija un banku korporācija ir divas apakšsistēmas lielai SISTĒMAI, bet abu starpā ir skaudīga konkurence – kā divām haizivīm. Ja kaut kādu iemeslu pēc parādās kāda privāta banciņa – un tā nav ne valsts korporācijas, ne Astonkāja (FRS) institūcija –, tad haizivs to gluži vienkārši nokož un vēl iegūst uzkožamo no muļķa tautas, kur tā paguvusi ielikt savu, ar darbu nopelnīto naudu. Privātām bankām pat krīzes apstākļos ir peļņa, tās netiek apliktas ar atbilstošiem nodokļiem, tās palīdz valstistiem kontrolēt tautu. Visi, kas ir parādu verdzībā kādai bankai, ir šīs bankas vergi.

Virsvalstu un visa globālā biznesa menedžeris šajā Biznesa paradigmā ir Krīzes.

Kopš 1792. gada visas finansiālās krīzes Eiropā un ASV ir speciāli radītas un virsvalstu bankieru vadītas. 1792. gada, 1819. gada, 1873. gada krīzes sauca par Paniku. Ļoti postoša bija 1873. gada Panika, kas ilga 6 gadus. Tā bija vēl postošāka nekā 1929. gada Lielā depresija ASV, kas pārsviedās arī uz Eiropu. Tā arī bija mākslīgi un speciāli radīta,

tieši tāpat kā 2008. gada finansiālā krīze (centralizācijas un konsolidācijas nolūkos), kas skāra arī mūs. Šajā rakstā es neanalizēšu šo vadības metodi, bet tā mums ir jāņem vērā, jo, ja Tautas valstī pastāvēs sava pašnoteikta suverēna nauda, tad vieglāk spēsim pārdzīvot banksteru radītās krīzes. Mums jāsaprot, ka “fiat nauda”¹, kas ir dolārs un eiro, ir pienācis gals. Neaizmirsīsim, ka šodienas naudas un banku sistēma ir krāpšanās sistēma, kurā ikviens ir upuris.

Galvenais biznesa vadmotīvs ir **peļņa**, kas tiek izteikta **naudā**. Peļņas sasniegšanai ir attaisnojami jebkuri līdzekļi. Peļņa aizmigo prātu, nobloķē sirdsapziņas pārmetumus un “ošu gatvi” pārvērš kokmateriālos. No rīta un vakarā visu dienu caur smadzenēm skrien tikai viena doma – nauda, nauda, nauda! Tās **kulta pielūgsmes objekts ir “Zelta bullis”**, kuram pat pie izejas Eiropas Savienības impērijas parlamentā ir uzlikts pieminēklis. Visa dzīve grozās tikai ap naudu. Tās kultu visdažādākajos veidos zombē bērniem jau skolās. Savu-

NO RĪTA UN VAKARĀ VISU DIENU
CAUR SMADZENĒM SKRIEN TIKAI
VIENA DOMA – NAUDA, NAUDA,
NAUDA!

laik mācību iestādēs bija grāmatu galdi, kuros bērni ļoti lēti varēja nopirkt grāmatas, bet tagad rīko *andel* dienas.

Kā tāds katalizators un “*gešeft*”-“*andel*”-“*rebes*”-“*makars*” darījumu piesedzējs ir bēdīgi slavenais **KOMERCNOSLĒPUMS**. Visur, kur ir komercnoslēpums, tur ir **ēnu ekonomika**. Jo, ja ir noslēpums, tad ir iespējama krāpšanās. Mēs zinām, ka jebkurai indei var uzlimēt vīrsū zīmi “atspirdzinošs dzēriens” (visi zina, par kuru dzērienu es rakstu – tas ir brūnā krāsā), bet tās sastāvs būs komercnoslēpums. Ja kāds kādu grib aprāpt, tad darījums tiek klasificēts kā komercnoslēpums. Sevišķi tas saskatāms darījumos, kad valsts un

vietējo patvaldību ierēdņi iztirgo tautas kopīpašumu vai cilvēku privātīpašumu. Protams, visiem prātā nāk klasiskais piemērs tautas kopīpašuma – “Citadeles” bankas – noslēpumā tītā pārdošana. Tā afēra jau faktiski iesākās ar “Parex” bankas shēmu-projektu, kuru var nosaukt “Kā nolaupt miljardu”.

Turpmāk vēl...

¹ Fiat nauda (latīņu: *fiat* – “lai top, lai notiek!”) ir nauda, kuras apmaiņas līdzekļa statuss izriet no likuma, kas tai šādu statusu ir piešķīris. Tā ir balstīta ticībā likumdevējam un pēc definīcijas ir bez seguma. – *Red.piez.*

KAS NOZAGA MŪSU KULTŪRU?

Turpinājums no 1. lpp.

Pēc Pirmā pasaules kara beigām 1918. gadā marksisma teorētiķi uzdeva sev jautājumu: kas ir nogājis greizi? Būdami labi marksisti, tie nevarēja pieņemt, ka marksisma teorija būtu kļūdaina. Un divi vadošie marksistiskie intelektuāļi – Antonio Gramši (Antonio Gramsci) Itālijā un Ģerģs Lukāčs (Georg Lukács) Ungārijā (Lukāčs tika uzskatīts par visizcilāko marksisma domātāju aiz paša Marksa) – vienlaikus, neatkarīgi viens no otra sniedza šādu atbildi: Rietumu kultūra un kristīgā reliģija ir tik ļoti apstulbinājusi strādnieku šķiru, ka komunisma revolūcija Rietumos nav iespējama, iekams tās abas nav iznīcinātas. Šis mērķis, kas izveidojās kultūrmarksisma sākumā, nav mainījies.

JAUNĀ STRATĒGIJA

Gramši lieliski izklāstīja kristietības un Rietumu kultūras iznīcināšanas stratēģiju, un tā ir izrādījusies ļoti veiksmīga. Tā vietā, lai aicinātu uz komunistu revolūciju, tādu kā Krievijā, viņš uzskatīja, ka Rietumu marksistiem vajag pārņemt politisko varu tikai pēc “ilgtermiņa ceļa caur institūcijām” – skolām, plašsaziņas līdzekļiem, pat baznīcām – caur katru institūciju, kas varētu ietekmēt kultūru. Un “ilgtermiņa ceļš caur institūcijām” ir tas, ko Amerika un Rietumi kopumā ir piedzīvojuši, it īpaši kopš sešdesmitajiem gadiem. Par laimi, Musolini saskatīja Gramši plānos

briesmas un apcietināja viņu. Viņa ietekme nebija liela līdz pat 1960. gadam, kad tika jaunatklāti viņa darbi, tādi kā “Cietuma piezīmes”.

Ģerģs Lukāčs bija ietekmīgāks. 1918. gadā viņš kļuva par kultūras komisāra vietnieku neilgajā Bēla Kuna (Béla Kun) vadītajā bolševiku režīmā Ungārijā. Ar devīzi “Kas mūs glābs no rietumu civilizācijas?” viņš radīja “kultūras terorismu”. Viena no tā galvenajām sastāvdaļām bija ieviest seksuālo izglītību Ungārijas skolās. Lukāčs saprata – ja viņš spētu sagraut valstī pastāvošo tradicionālo seksuālo morāli, tad būtu spēris milzu soli tradicionālās kultūras un kristīgās ticības iznīcināšanā.

Turoties tālu no Lukāča “kultūras terorisma”, Ungārijas strādnieki bija tik neapmierināti, ka tad, kad Rumānija iebruka Ungārijā, viņi necīnījās par Bēla Kuna valdību, un tā krita. Lukāčs pazuda, bet ne uz ilgu laiku. 1923. gadā viņš parādījās “marksisma studiju nedēļā” Vācijā – programmā, kuru finansēja jauns marksists Fēlikss Veils (Felix Weil), kurš bija mantojis miljonus. Veilu un citus, kas piedalījās šajā pasākumā, fascinēja Lukāča kultūrmarksisms.

FRANKFURTES SKOLA

Veils finansēja jaunu ideju laboratoriju Frankfurtes universitātē. Sākotnēji to dēvēja par “Marksisma institūtu”. Kultūrmarksisti saprata, ka spēš būt daudz efektīvāki, ja slēps savu

patieso būtību un mērķus. Viņi pārliecināja Veilu dot jaunajam institūtam neitrāli skanošu nosaukumu – “Sociālo pētījumu institūts”. Drīz tas kļuva pazīstams kā “Frankfurtes skola”. Šeit arī tika izstrādāts tas pats politikorekts, kuru mēs pazīstam tagad.

Sākumā institūts strādāja galvenokārt pie tradicionāli marksisma jautājumiem, tādiem kā strādnieku kustība. Bet 1930. gadā notika būtiskas pārmaiņas. Togad institūta vadību pārņēma jaunais direktors, izcilis marksisma intelektuālis Makss Horkheimers (Max Horkheimer). Viņu spēcīgi bija ietekmējis Lukāčs. Horkheimers nekavējoties ķērās pie darba, lai virzītu Frankfurtes skolu uz turieni, kur savu celmlauža darbu bija sācis Lukāčs. Lai kultūrmarksismu varētu attīstīt tālāk par pilna mēroga ideoloģiju.

Šajā sakarā viņš iesaistīja Frankfurtes skolā dažus jaunus biedrus. Iespējams, visnozīmīgākais bija Teodors Adorno, kurš kļuva par Horkheimera visradošāko līdzstrādnieku. Tika pieaicināti vēl divi psihologi – Ēriks Fromms un Vilhelms Reihns –, kuri veicināja feminisma un matriarhāta teoriju izstrādi, un tolaik vēl jaunais Herberts Markūze (Herbert Markuse).

KULTŪRMARKSISMA SASNIEGUMI

Ar šo svaigo asiņu palīdzību Horkheimers guva trīs sasniegumus kultūrmarksisma attīstībā.

Pirmkārt, viņš lauza Marksa viedokli, ka kultūra ir tikai daļa no sabiedrības “virsbūves”, kuru nosaka ekonomiskie faktori. Viņš noteica, ka gluži pretēji – kultūra

FRANKFURTES SKOLA SAPRATA,
KA PSIHOLOĢIJA PIEDĀVĀ VIŅIEM
SPĒCĪGU INSTRUMENTU RIETUMU
KULTŪRAS IZNĪCINĀŠANAI.

ir neatkarīgs un ļoti svarīgs faktors sabiedrības veidošanā.

Otrkārt, atkal pretēji Marksam, viņš paziņoja, ka nākotnē strādnieku šķira nebūs revolūcijas aģents. Viņš atstāja atklātu jautājumu par to, kurš varētu spēlēt šo lomu – uz to atbildēja Markūze 1950. gadā.

Treškārt, Horkheimers un citi Frankfurtes skolas locekļi nolēma, ka, lai iznīcinātu Rietumu kultūru, ir jāsakrusto Markss ar Freidu. Viņi apgalvoja, ka tāpat kā darba ņēmējus apspiež kapitālisms, tāpat Rietumu kultūrā visi cilvēki dzīvo zem psiholoģisko represiju sloga. “Atbrīvojot” ikvienu no šīs “apspiešanas” kļuva par vienu no kultūrmarksisma galvenajiem mērķiem. Frankfurtes skola saprata, ka psiholoģija piedāvā viņiem spēcīgu instrumentu Rietumu kultūras iznīcināšanai.

Šodien, kad Holivudas kultūrmarksisti “normalizē” piemēram, homoseksualitāti, (tādējādi “atbrīvojot” mūs no “apspiešanas”), viņi iestrādā TV šovos ilūziju, ka normāls baltais vīrietis ir homo-

seksuāls. Šādi noris psiholoģiskā kondicionēšana – cilvēki absorbē kultūrmarksistu mācības, paši nemaz par to nenojaušot.

Frankfurtes skola Vācijā bija

FRANKFURTES SKOLA SAPRATA,
KA PSIHOLOĢIJA PIEDĀVĀ VIŅIEM
SPĒCĪGU INSTRUMENTU RIETUMU
KULTŪRAS IZNĪCINĀŠANAI.

uzsākusi politikorekta radīšanas darbu. Tad pēkšņi iejaucās liktenis – 1933. gadā pie varas nāca Hitleris un nacistu partija. Tā kā nacisti ienāda marksismu un turklāt vēl gandrīz visi Frankfurtes skolas locekļi bija ebreji, viņi pilnā sastāvā nolēma atstāt Vāciju. 1934. gadā Frankfurtes skola tika atjaunota Ņujorkā ar Kolumbijas universitātes palīdzību. Savu darbību, kas līdz šim bija vērsta uz tradicionālās Rietumu kultūras iznīcināšanu Vācijā, drīz tā fokusēja uz Savienotajām Valstīm.

JAUNĀS IZSTRĀDNES

Izmantojot amerikāņu viesmīlību, Frankfurtes skola drīz atsāka savu intelektuālo darbu, lai radītu kultūrmarksismu. Saviem iepriekšējiem sasniegumiem Vācijā tā pievienoja jaunus.

Turpmāk vēl...

Pirmpublicācija:
www.diena.lv/blog/

kas-nozaga-musu-kulturu-1394929

INTERESES PĀRI VISAM – KURU UN KĀDAS?

Turpinājums no 4. lpp.

Armands Puče: Bet procesu pret oligarhiem virzīja KNAB, vācot pierādījumus. Tie bija cilvēki, kuriem mēs uzticējāmies, jo domājām, ka viņi ir profesionāli. Izrādījās, ka KNAB darbinieki nepaveica visu pietiekami labi un profesionāli. Un, ja savā darbā neesi profesionāls, tad kas tev atliek? Protams – iet politikā. Manuprāt, tas ir stulbums, ka Latvijas sabiedrībai tas šķiet pieņemams, ka tāda karognesēja kā Juta Striķe, kas savā profesionālajā sfērā izrādījusies nederīga (par to liecina daudzie skandāli un līdz galam ne-

ESMU NEĒRTS NE JAU MASKAVAI, BET CILVĒKIEM, KAS STRĀDĀ LATVIJĀ, KAS POLITISKO TEHNOLOĢIJU IR VEIDOJUŠI PIRMS DIVDESMIT GADIEM UN TURPINA TO VEIDOT JOPROJĀM.

novestās lietas, arī t.s. oligarhu lieta), tagad būs derīga politikā. Tā ir kropļīga domāšana. Viņai varbūt var uzticēt iznest papīrgrozus no Saeimas sēžu zāles, nevis ļaut pieņemt lēmumus. Šādi striķes stāsti tiek radīti, grupējumiem savā starpā cīnoties par varu.

DDD: Juta Striķe veiksmīgi ieguva cietējas, upura tēlu – gaišā cīnītāja pret korupciju tika “izēsta” no KNAB, tādēļ nekas cits neatliek, kā iet politikā un saknē iznīcināt ļaunumu.

A.P.: Bet, lai šādu teiksmu radītu, ir jābūt kādai masai, kas tam notic. Un, ja cilvēks ir aprobežots, tad ir ļoti viegli ar viņu izspēlēt kaut ko tādu. Cilvēkam ar normālu domāšanu ir pilnīgi skaidrs, ko domāt par Striķi, par Lembergu, par Šķēli, par Kalvīti, par Savicki un citiem. Divdesmit gadi ir pietiekami ilgs laiks, lai saprastu, kas ir kas.

DDD: Mani vairāk interesētu Vairas Viķes-Freibergas un Putina sarunu ieraksti. Kādēļ tie netiek nopludināti? Manuprāt, šim pārrunām ir bijusi daudz lielāka ietekme uz Latvijas politiku.

A.P.: Nenoliedzami. Ar valsts un tautas interesēm šobrīd notiekošajai jezgai ap oligarhu sarunām nav lielas nozīmes. Mēs redzam grupējumu cīņas, kurām maz kas kopīgs ar taisnīguma cīņu pret oligarhiju. Vienā pusē ir tie mītiskie personāži, kā Šķēle, Šlesers un Lembergs, bet otrā pusē ir kaut kādi brīvības cīnītāji – ceturta atmoda. Bet īstenībā arī aiz tiem, pašpasludinātajiem brīvības cīnītājiem no “Ir”, stāv tādi paši oligarhi jeb grupējumi, kuri savā starpā cīnās.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Paldies ziedotājiem par atbalstu laikrakstam “DDD”!

Īpašs paldies Alisei Kakstānei par 50 eiro
lielo ziedojumu jūlijā!

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktore vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,

Rīga LV-1019

tālr./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

PASIONĀRISMS – SPĒKS, KAS VEIDO PROGRESA SABIEDRĪBU

Valija Eize

Krievu vēsturnieks, ģeogrāfs un etnogrāfs L. N. Gumiļevs (1912–1992) ir pasionāritātes teorijas izveidotājs. Gadiem ilgi viņš strādāja pie pētījumiem, kāpēc aiziet bojā mūžīgās impērijas un kāpēc no pasaules kartēm izzūd pat veselas tautas? Saskaņā ar viņa pētījuma rezultātiem, ir iespējams izprast, ka katras tautas spēku neveido nedz tās uzvarām bagātā vēsture, nedz arī tās apdzīvotā teritorija. Arī iedzīvotāju skaits šajā gadījumā ir mazsvarīgs. Patiesībā tas ir atkarīgs no pasionāru un subpasionāru proporcijām.

Pasionāri ir cilvēki ar augstu enerģijas līmeni, kuriem raksturīga iniciatīva, liela pienākuma un atbildības apziņa, cīņas spars un nemītīga tieksme pēc mērķa un uzvaras. Šo cilvēku iekšējā enerģija spēj iekvēlināt vidusmēra ļaudis un aizraut viņus līdz kāda cita, augstāka mērķa sasniegšanai. Visas tās ir izcilas un radošas Personības, kas rakstāmas tikai ar lielo burtu.

Taču dzīvē pastāv pretpoli, un pasionāru pretpols ir subpasionāri. Viņu rīcību vada instinkti un primitīvas egoistiskas tieksmes: dzimuminstinkts, ēšana un dzeršana...Viņiem ir raksturīga bezatbildība un impulsīva darbošanās. Subpasionāri spēj īslaicīgas dzīves baudas dēļ sagraut jebkuru citu nopietnu lietu. Nākotne viņus nebaida – tie tālāk par šodien nemaz negrāsās domāt, jo tā viņus vienkārši neinteresē. Man šķiet, ka tieši šāda tipa cilvēki pēdējos gados Latvijā ir savairojušies visvairāk. Viņu intereses saistās tikai ar sev izrādīšanu un nepārtraukto izklaides baudīšanu. Diemžēl tas neapšaubāmi liecina par šo personu nožēlojamo prāta trūkumu. Bet, ja dziļāk padomā, jāsecina – šobrīd tiek kultivēta nevis prāta spējas un gudrība, bet gan stulbums un muļķība. Šādas negatīvas rakstura iezīmes diemžēl lielākā vai mazākā mērā atkarīgas no iedzimtajiem ģenietiem.

“ESI TĀDS KĀ VISI...”

Pasionāri vēstures posmos parādījuši sevi kā varonīgi cīnītāji un jaunatklājēji. Ar aktīvo rīcību viņi vienmēr ir bijuši sabiedrības uzmanības centrā. Bieži vien viņi ir aizgājuši bojā, bet reizēm arī paspējuši aiz sevis atstāt cīņas turpinātājus. Pasionāriem vismagāk klājas tieši miera laikā, jo tiem ir grūti atrast vietu savam spēcīgajam enerģijas pielietojumam.

Vislielākās grūtības sagādā tieši ģimenes nodibināšana, jo sievietes par viru visbiežāk izvēlas bagātu un turīgu miētpilsoni,

nevis trauksmainu cīnītāju. Tādā veidā pamazām izzūd tautas cīņas un dzīvības spēks, tas zaudē savu labo enerģētisko līmeni un strauji noveco.

Mūsu sabiedrībā pēdējos gados nemanāmi sāka valdīt princips “Esi tāds kā visi citi un neizceļies”. Bet, lai tauta izmainītu sev nepieņemamos dzīves uzskatus, nepieciešams spēks un enerģija. Lai izprastu, kur šobrīd Latvijā meklējams pazudušais pasionārisms, ir jāatskatās mūsu tālajā tautas pagātnē. 18. un 19. gadsimtā vienkārši latviešu tauta atradās vācu baronu un Krievijas cara jūgā. Tikai pēc Pirmā pasaules kara, kad tika pasludināta Latvijas valsts neatkarība, sāka nobriest latviešu tautas inteliģence. Varu pārliecinoši teikt, ka latviešu puīši, kas aizgāja strēlniekos un pēc tam legionā, bija mūsu tautas labākais pasionārais spēks.

Daudzi no viņiem aizgāja bojā, nenododot pēcnācējiem savu pasionārisma. Tālāk sekoja Otrais pasaules karš, kura rezultātā no Latvijas uz ārzemēm emigrācijā devās latviešu tautas labākā inteliģence, bet pārējās darba ļaudis, kas dažādu iemeslu nepaspēja, vai arī nevēlējās aizbraukt no Latvijas, padomju varas vīri ar pašu latviešu nodevīgas rīcības palīdzību deportēja uz Sibīriju.

Šobrīd Latvija piedzīvo jau trešo emigrācijas vilni, un no Latvijas aizbrauc ne jau sliktākie vai neizglītotākie pilsoņi. Visbēdīgākais, ka mūsu valsti pamet labākie, veselīgākie jaunieši, kas sapratuši, ka Latvijā, kur ir milzīgi liels bezdarbs, nespēs realizēt savu dzīves programmu.

Pirmais emigrācijas vilnis sākās 1940. gados, otrs turpinājās pēc 2004. gada, kad Latvija iestājās ES, bet trešo mēs visi piedzīvojam šobrīd. Latvijas Valsts prezidents Valdis Zatlers par aizbraukšanu ir izteicies šādi: “Emigrācija var nepatikt, bet brīva cilvēku pārvietošanās ir jānodrošina, un tā vienmēr būs pavadīta ar emocijām.” No viņa teiktā var secināt, ka prezidents pašā būtībā to atbalsta. Ja viņš tā izsakās, tad viņā nav jūtama pasionārā enerģija. Tā secinādam, viņš parāda, ka ir mierīgs un pieklājīgs subpasionāris, kas vēlas dzīvot labklājībā un pārticībā bez jebkādiem citiem izaicinājumiem.

Lai paglābtu latviešu tautu no iznīcības, ir nepieciešams, lai vismaz 40 procentos no Latvijas iedzīvotājiem rastos iekšēja pasionārā enerģija. Bet, kā šobrīd redzam, aktīvā enerģija ierindas cilvēkos vairs nav saglabājusies. Arī sabiedrība kopumā sen vairs nav vienota, bet ir sadalījusies un sašķēlusies desmit veidos. Lieklākā daļa, ilgus gadus dzenoties pakalā mantiskajām vērtībām, morāli sevi ir degradējusi. Man šķiet, ka sabiedrības degradāciju ir veicinājušas subpasionāru radītās kultūras vērtības, kurās pārsvarā dominē izklaide un dzīves baudīšanas sindroms.

ATCERĒSIMIES PAR GARĪGAJĀM VĒRTĪBĀM!

Ja pārskata Dailes teātra izrāžu repertuāra saturu, tad var secināt, ka nevienā no tām nav atrodams garīgas vērtības. Izglītotiem, ar augstu kultūru apvel-

tiem cilvēkiem nav pieņemamas šīs vulgārās perversijas un agresivitāte, kas tiek demonstrēta uz teātra skatuves. Interesanti, ka teātra zāles uz šādām izrādēm ir pilnas ar skatītājiem, kas ar sajūsmu smejas par primitīviem jokiem un aktieru izrādīto stulbumu. Gribot negribot ir jāsecina, ka mūsdienu izslavētā kultūra cilvēka dvēseli vairs nesaista ar garīgu un nekādā gadījumā neveido viņu labāku un gudrāku.

Gumiļevs savā darbā “Etnoģenēze un biosfēra” raksta, ka visām tautām pasionārisma enerģija tiek piešķirta it kā no Kosmosa un biosfēras un tā ir pielīdzināma Dieva dāvanai. No Gumiļeva secinājumiem izriet: ja kādā teritorijā, kuru apdzīvo viens etnoss, tam pietrūkst šīs enerģijas, tad tauta to vienkārši nav arī pelnījusi. Lai cik tas divaini izklausītos, pēc viņa teiktā var noprast, ka mūsu latviešu tautas pasionārisms ir iestrēdzis kaut kur Kosmosa augšējos slāņos – tas nespēj nolaisties pie cilvēkiem. Ja tas ir tā, tad šobrīd uz zemes pārsvaru pār pasionāristiem ir guvuši subpasionāristi, kas spējuši okupēt cilvēka prātu un mācējuši atmodināt primitīva zvēra instinktus.

Ja “homo sapienā” virsroku gūst dzīvnieka instinkti, tad tie uzreiz pārņem savā varā arī intelektu un neapvaldīto emocionālo pasauli. Šīs zemiskās dziņas rada savu zvēra pasauli, kurā cilvēcis-kajām izjūtām vairs nav vietas.

Cilvēks, zaudējot atmiņu par garīgo vērtību saturu, tālāk tiek audzināts par izdevīgu patērētāju visās dzīves jomās. Viņam rītos un vakaros no visām četrām debess pusēm it kā viss tiek piedāvāts un dots, atliek tikai izvēlēties vajadzīgo preci vai izklaidi. Ar reklāmas veidošanu un cilvēku izklaidi nodarbojas milzīgi lielas un slavenas industrijas, kas izgudro visādas muļķības, lai cilvēki pēc iespējams mazāk domātu, nebūtu nopietni, bet vairāk smietos, izklaidētos un priecātos par bezjēdzīgām, debilām izdarībām. Atliek tikai secināt, ka subpasionāristi ir mācējuši tā uzdarboties, ka retais no mums ir pamanījies, ka kultūra vairs nav kultūra, bet pa šiem gadiem pārvērtusies par prastu un izklaidīgu izklaidi. Ir notikusi pilnīga vērtību sistēmas dezorientācija, kuras rezultātā sabiedrības lielākā daļa apzināti tika atrauta no garīgajiem avotiem.

Ja tas tā ir noticis, tad šādai sabiedrībai ar tik ļoti degradētu kultūras līmeni būtu jāsaprot, ka esam pazaudējuši savas izdzīvošanas iespējas. Ja ir atmiris saprāts un nav ievērota tikumība, tad cilvēka fiziskais ķermenis atrodas savā dabiskā sabrukuma stadijā. Par to liecina tautas zemais apziņas līmenis un inertums jeb nespēja sevi aizstāvēt pat fiziskās izdzīvošanas līmenī.

Reizēm saka – tikai tad, kad skolnieks ir gatavs, parādās arī pats skolotājs. To pašu var attiecināt uz mums – ja mēs nebūsim garīgi bagāti un saliedēti, tad mums var pietrūkt spēka cīņai, lai kaut ko savā dzīvē izmainītu, un tauta būs nolemta bojāejai.

Ja tāda draudīga situācija ir izveidojusies, tad tai būtu jāpretojas kā pasionāristiem, jo subpasionāristi-mietpilsoņi šādu izšķirošu soli neuzdrīkstēsies spērt.